

Chương 7

Tại phiên tòa công khai, xét xử vụ Thích Miễn phóng hỏa giết người lần thứ nhất, các kênh truyền thông và quần chúng chen chúc trước cửa tòa án đông nghìn nghịt. Chân Ý đi vào, làn sóng người bắt đầu trào dâng.

“Dù đã có bằng chứng rõ ràng, luật sư Chân vẫn bào chữa cho tội phạm sao?”

“Luật sư Chân đặt nạn nhân ở vị trí nào?”

“Luật sư Chân làm luật sư cho nghi phạm, liệu có biết sự thật hay không?”

“Xin hỏi, cô tin rằng nghi phạm vô tội, hay biết rõ anh ta giết người nhưng vẫn muốn giúp anh ta thoát tội?”

Chân Ý đeo kính râm, vẽ mặt thờ ơ, đi vào tòa án với sự giúp đỡ của bảo vệ. Có người buông ra những lời mắng chửi thậm tệ, kích động như thể Tề Diệu là con gái hay vợ của hắn vậy. Chân Ý làm ngơ, Giang Giang đi theo Chân Ý bấy lâu đã sớm quen rồi; còn Dương Tư rất ít khi gặp phải tình huống như thế, xấu hổ đến đỏ mặt.

Phiên tòa xét xử được sắp xếp tại phòng xử án số một, lúc chờ ngoài cửa, Giang Giang đột nhiên hỏi Chân Ý: “Chị Ý, chị tin Thích Miễn à?”

“Không biết, nhưng chị chỉ có thể làm việc theo phương thức tin tưởng thôi, buộc lòng phải vậy.” Chân Ý nói lời thật lòng. Sau vụ Tống Y, cô không thể tin người ủy thác được nữa, nhưng đây là nghề nghiệp của cô.

Phía sau vang lên giọng nói mạnh mẽ trong treo của Doãn Đạc: “Chân Ý, cần anh cố vũ em không?”

“Công tố viên Doãn.” Chân Ý quay đầu lại, hơi gật đầu. Sắp đối kháng trên tòa án, cô sửa cách xưng hô, không gọi anh là tiền bối nữa.

Anh nở nụ cười tươi rói: “Bào chữa vô tội, em rất dũng cảm, thử thách với khó khăn, anh đánh giá cao.”

Chân Ý cười: “Không phải dũng cảm, mà là nếu thắng phiên tòa này, em sẽ trở thành đại luật sư nổi tiếng như công tố viên Doãn năm đó. Cơ hội tốt như vậy, dĩ nhiên không thể từ bỏ rồi.” Lời cô nói mang vẻ thực dụng, thật ra là đang cố vũ bản thân. Đây rất có thể là phiên tòa cuối cùng cô được đứng trên cương vị luật sư.

Chín giờ sáng, phiên tòa chính thức bắt đầu.

Công tố viên và luật sư bào chữa tiến vào, tòa án im phăng phắc. Chân Ý đưa mắt về phía dãy ghế dự thính, nhìn thấy Ngôn Cách và Ngôn Hủ. Hai người vốn cao, dáng ngồi còn cực kỳ nghiêm chỉnh, nổi bật giữa đám người.

Ngôn Hủ như đứa trẻ đi nhầm chỗ, người khác đều nhìn lên, chỉ có mình anh cúi đầu, ngồi cạnh anh trai, bình thản nghịch khối rubic trong tay. Lúc Chân Ý

đi vào, anh có liếc nhìn cô một lượt, nhưng sau khi phát hiện trên áo cô không có hình vẽ lại mất hứng cúi đầu.

Ngôn Cách yên lặng nhìn về phía Chân Ý, khiến lòng cô có thêm chút động lực.

Toàn thể đứng dậy, Chánh án và các thẩm phán bước vào; sau khi nhân viên có mặt đông đủ, các công tác chuẩn bị được hoàn thành, Chánh án tuyên bố mở phiên tòa. Thích Miễn được đưa đến ghế bị cáo. Chánh án trưng cầu ý kiến Thích Miễn theo quy trình, sau đó giới thiệu các thẩm phán và bồi thẩm đoàn, nói rõ quyền lợi và nghĩa vụ của đương sự, luật sư bào chữa và công tố viên, sau đó công tố viên Doãn Đạc tuyên đọc đơn khởi tố.

Phiên tòa nhanh chóng tiến vào phân đoạn công tố và bào chữa. Công tố viên Doãn Đạc tiến hành thẩm vấn Thích Miễn.

Chân Ý nhìn không chớp mắt, tim đập hơi nhanh. Cô biết Doãn Đạc rất giỏi, lần đầu đứng ở phía đối lập, không biết ai thắng ai thua.

Doãn Đạc: “Thích Miễn, anh có ý kiến gì với lời tố cáo trong đơn khởi tố không?”

“Có.” Thích Miễn có vẻ hơi kích động, vừa định giải thích rằng mình không giết người, bên tai lại vang lên lời của Chân Ý: “Có sao nói vậy, không hỏi không đáp, thà rằng nói ít, không được đáp nhiều. Cho dù tình thế có vẻ bất lợi, tuyệt đối không được nhiều lời. Bởi vì con người một khi lâm vào tình thế cấp bách sẽ nói lỡ lời.” Cô còn dặn: “Cậu hãy cố gắng kiềm chế, việc còn lại giao cho tôi!”

Thích Miễn kiềm chế im miệng.

Doãn Đạc biết Thích Miễn thuộc dạng nóng nảy, vốn chỉ chờ anh ta thốt lên: “Tôi không giết người.” thì anh sẽ bắt chấp nguy cơ mớm cung mà nói: “Tôi không hỏi, anh chột dạ gì?”, để khiến anh ta gấp gáp hoảng loạn. Nhưng tình huống này không hề xuất hiện.

Câu tiếp theo: “Anh có giết Tề Diệu không?”

“Không.”

“Đổi lại cách hỏi, anh có châm lửa thiêu chết Tề Diệu không?”

Chân Ý đã từng huấn luyện Thích Miễn về vấn đề này. Lúc đó anh ta rất khinh thường, hỏi ngược lại: “Hai câu hỏi này có gì khác nhau à?”

Chân Ý bình tĩnh nói: “Nếu cậu cảm thấy mục đích của cậu là phóng hỏa, Tề Diệu chỉ bị liên lụy, như vậy hai câu hỏi này khác hẳn nhau.”

Vì thế, giờ phút này Thích Miễn không cho Doãn Đạc cơ hội cất lời, chỉ đáp ngắn gọn: “Không.”

“Khi vụ việc xảy ra, anh có đi qua hiện trường không?”

“Có.”

“Đi qua mấy lần?”

“Hai lần.”

“Lần đầu tiên đến làm gì?”

“Nghe tiếng Tề Diệu kêu cứu, tôi đi xem.”

“Hãy miêu tả tình huống lúc đó.”

“Thang máy bị kẹt bên dưới, cô ta không leo lên được nên gọi tôi cứu cô ta.”
Lúc ấy Thích Miển giấu cọt Tề Diệu, cãi nhau với cô ta. Nhưng Chân Ý không để anh ta nói, bảo rằng công tố viên sẽ níu lấy không tha, tạo cho bồi thẩm đoàn ấn tượng anh ta giết người vì tức giận.

“Anh có cứu không?”

“Lúc đầu không nghĩ như vậy.”

“Tại sao? Bởi vì anh hận cô ấy, muốn cô ấy chết sao?”

Thích Miển chưa trả lời, Chân Ý đã kháng nghị: “Phản đối, công tố viên có lời lẽ mớm cung!”

“Phản đối hữu hiệu. Công tố viên, xin đưa ra chứng cứ liên quan.” Chánh án nói.

Doãn Đặc gật đầu, xin được phát băng ghi âm. Trong băng ghi âm, Thích Miển nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tề Diệu, tao cảnh cáo mày, mày còn dám hại tao, tao sẽ giết mày!” Giọng nói quá dữ dằn, trên tòa có người bàn luận xôn xao.

“Yên lặng!”

“Công tố viên, xin hãy hỏi tiếp.”

“Thích Miển, anh đã nói những lời này phải không?”

“Phải.” Anh ta hơi lúng túng rụt vai lại.

“Anh muốn giết Tề Diệu?”

“Không.” Anh ta kiềm chế không nhiều lời.

“Vậy tại sao anh lại nói như vậy?”

“Lời nói lúc tức giận thôi.”

“Thấy Tề Diệu bị kẹt trong thang máy, anh tạt chất lỏng dễ cháy là sơn và xăng lên người cô ấy phải không?”

“Không.”

Doãn Đặc không kinh ngạc lắm, bởi vì theo lời khai, Thích Miển không thừa nhận mình đã giội chất lỏng dễ cháy. Anh lấy hình ảnh cắt từ băng theo dõi: “Camera quay được giày của nghi phạm, tương tự với giày thể thao sẫm màu của anh. Chúng tôi có thể hiểu, người xuất hiện trong camera và giội chất lỏng xuống thang máy là anh không?”

“Đúng là tôi.”

“Vậy tôi hỏi lại lần nữa, anh gội chất lỏng dễ cháy lên người Tê Diệu phải không?”

“Không.”

“Vậy anh gội cái gì?”

“Nước.”

“Nước?” Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Doãn Đặc.

“Nước, lúc ấy tôi gội nước.”

Mọi người ồ lên.

Doãn Đặc im lặng vài giây: “Tại sao anh lại hắt nước?”

“Như mọi người nghe thấy trước đó, tôi và Tê Diệu không hợp nhau, thấy cô ta bị kẹt trong thang máy, tôi muốn dạy dỗ cô ta, làm cô ta xấu mặt, nên tạt nước vào người cô ta.” Điều này quả thật đáng tin hơn chuyện cãi vã rồi châm lửa thiêu người ta.

Doãn Đặc không hỏi anh ta: Tại sao sau đó lại bốc lửa? Bởi vì anh biết, nhất định Thích Miễn sẽ trả lời theo cách Chân Ý dặn: Đây là chuyện cảnh sát nên điều tra, các vị không thể đổ hết tội lỗi lên đầu tôi vì không tìm được hung thủ như vậy.

Anh hỏi: “Lần thứ hai anh đến làm gì?”

“Tôi thấy đùa đủ rồi, nên tới cứu cô ta.”

“Anh tới cứu cô ấy? Kết quả thế nào?”

“Cô ta đã bắt lửa, rất đáng sợ. Tôi sợ hãi nên bỏ chạy.”

“Anh không châm lửa ư?”

“Không.”

“Tại sao anh không báo cảnh sát?”

“Tôi rất sợ, không nghĩ đến.” Lúc đầu Thích Miễn trả lời Chân Ý: “Cô ta chết chắc rồi, báo cảnh sát hay tìm đội chữa cháy cũng vô dụng.” Câu trả lời này bị Chân Ý phủ quyết: “Cậu nghĩ như vậy không sai, nhưng cậu nói như vậy là chui đầu vào rọ.”

“Thích Miễn, nhân chứng nhìn thấy anh cầm bật lửa chạy đến, anh giải thích thế nào?”

“Tôi không có.”

“Ý của anh là nhân chứng nói dối?”

“Tóm lại tôi không có.”

Doãn Đặc trầm ngâm trong chốc lát, mắt nhìn chằm chằm vào Thích Miễn như chim ưng, cuối cùng lại cười: “Tôi tạm hỏi đến đây thôi.”

Thích Miễn thở phào như trút được gánh nặng, nhưng Chân Ý lại không nhẹ nhõm chút nào. Cô biết Doãn Đặc vẫn chưa ra tay.

Tiếp theo Chân Ý hỏi Thích Miễn, cô cố gắng dẫn dắt những người có mặt tại đây đến một khả năng khác: Thứ Thích Miễn giội chính là nước, nhưng có người thứ ba nhân lúc Thích Miễn rời đi, đổ sơn và xăng lên người nạn nhân. Mà Doãn Đặc hỏi nhân chứng, lại mang đến ấn tượng là nhân chứng thành thật đáng tin, chứng cứ vô cùng xác thực. Phán đoán của mọi người chia làm hai ngã.

Chân Ý không quan tâm đến tiếng xì xào ở hàng ghế dự thính, tinh thần tập trung cao độ. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, màn tranh tụng diễn ra theo thứ tự, mạch nước ngầm cuộn trào. Rất nhanh, đã đến lượt cô hỏi nhân chứng.

Nhân chứng đầu tiên là nhân viên khách sạn – Tiểu Trương. Lúc Doãn Đặc hỏi, cô ta nói rằng trước lúc thay ca nhìn thấy Thích Miễn đi ra từ khúc ngoặt.

Chân Ý: “Tại sao cô lại có ấn tượng về Thích Miễn?”

“Bởi vì bên kia khúc ngoặt không có phòng khách, cầu thang bộ đang sửa nên không ai có thể đi từ bên kia tới.”

Chân Ý mỉm cười: “Thích Miễn vừa ra ngoài cô đã trông thấy, tôi có thể hiểu rằng cô rất tận tụy, luôn chú ý đến tình hình hành lang phòng khách.”

Tiểu Trương được khen ngợi, nhẹ nhõm hẳn: “Chúng tôi luôn quan tâm tới khách hàng, xem họ có nhu cầu gì không.”

Chân Ý gật đầu, nụ cười vui bốt: “Ba giờ đúng, cô nhìn thấy Thích Miễn trở về phòng từ khúc quanh, vậy cô có thấy trước đó bị cáo đi từ phòng đến chỗ ngoặt không?”

“Việc này...” Tiểu Trương hơi lúng túng: “Tôi, tôi nhìn thấy.”

“Nhưng trong lời khai, tôi không thấy cô cho cảnh sát biết điều này.”

“Tôi cho rằng không quan trọng.”

“Được, lúc cô nhìn thấy Thích Miễn đi tới chỗ ngoặt, tại sao cô không nhắc nhở anh ta rằng lối đó đã bị chặn?”

“Việc này...” Tiểu Trương không biết trả lời thế nào, Doãn Đặc kháng nghị: “Phản đối, câu hỏi không liên can.”

Chánh án gật đầu: “Luật sư bào chữa, xin hãy trình bày tính tương quan trong câu hỏi của cô.”

Chân Ý bảo Giang Giang trình lên sổ tay nhân viên và ảnh chụp: “Trong sổ tay có nhắc, nhân viên nên nhắc nhở khách về biển cấm và biển chỉ dẫn, như không hút thuốc, không phận sự miễn vào, hoặc như...” Cô giơ ảnh chụp góc

ngoặt của khách sạn lên: “Biển nhắc nhở ở giữa cầu thang và thang máy nhân viên. Hôm đó, cầu thang bộ đang sửa.”

Chánh án bác bỏ Doãn Đạc: “Phản đối vô hiệu.”

Chân Ý quay đầu nhìn Tiểu Trương, cô ta cúi đầu.

“Lúc đầu cô nói, bởi vì không có ai đi ra từ chỗ ngoặt nên mới có ấn tượng về Thích Miển. Nhưng cô thấy khách đi tới khúc quanh, tại sao không nhắc nhở?”

Tiểu Trương hơi bối rối, hơi thở dồn dập, vội nói: “Tôi nhớ nhầm, tôi không thấy anh ta đi tới đó, chỉ thấy anh ta đi ra.”

Chân Ý ép sát từng bước: “Nhớ nhầm ư? Liệu có khả năng cô nhớ nhầm toàn bộ, vốn dĩ không thấy anh ta đi ra không?”

Doãn Đạc: “Phản đối, suy luận không liên can!”

Chánh án: “Phản đối hữu hiệu.”

Gây ảnh hưởng đến bồi thẩm đoàn như vậy là đủ rồi. Chân Ý đổi lại câu hỏi: “Xin hỏi, sau khi thấy Thích Miển đi ra từ bên đó, cô có qua xem không?”

“Đi đâu cơ?”

“Đến khu vực xung quanh phòng Thích Miển, đến khúc quanh kia xem xét tình hình?”

“Không có, không có.” Tiểu Trương mơ hồ.

“Chắc chắn chứ?” Chân Ý nhấn mạnh lần nữa.

“Không, bởi vì không có chuyện gì đặc biệt cả.” Tiểu Trương hoang mang.

Chân Ý lại gật đầu: “Cô có nhớ thời gian chính xác lúc nhìn thấy Thích Miển không?”

“Có. Ba giờ chiều.”

“Tại sao cô nhớ chính xác như vậy?”

“Bởi vì đó là thời gian tôi thay ca.”

“Theo camera theo dõi, thời gian Thích Miển hất chất lỏng vào thang máy là 2 giờ 59 phút 10 giây. Vì vậy, rất phù hợp với thời gian anh ta giội chất lỏng rồi rời đi.”

“Vâng. Tôi nhìn thấy anh ta vào lúc đó.”

“Ừm.” Khóe môi Chân Ý cong lên, nụ cười này khiến Tiểu Trương thấp thỏm, cô ta không hiểu tại sao cô luật sư trông có vẻ ôn hòa dễ gần này luôn đột ngột tấn công sắc bén như vậy.

Mà câu hỏi tiếp theo của Chân Ý suýt nữa khiến cô ta hồn vía lên mây: “Sau khi Thích Miển hất nước, chẳng lẽ cô không nghe thấy tiếng hét của Tề Diệu ư?”

Tiểu Trương trợn to mắt.

Chân Ý đột nhiên thay đổi sắc mặt, tốc độ nói rất nhanh: “Tôi đã xem lời khai của cô, cô không nhắc đến điều này. Nếu lúc đó cô thấy Thích Miển đi ra từ khúc quanh, sao cô không nghe thấy tiếng hét của Tề Diệu, sao không đi tới xem xét? Cô Trương, cô có nhìn thấy thật không? Hay là cô nghe thấy nhưng không tới cứu? Vậy cô không làm tròn bổn phận quá rồi...”

“Phản đối...” Doãn Đặc lên tiếng, nhưng Chân Ý không đợi quyết định của Chánh án đã cất lời mau lẹ, vẻ mặt nghiêm nghị: “Thật ra cô chẳng nhìn thấy cũng không nghe thấy gì cả, bởi vì cô giao ban trước giờ, nhưng sợ bị giám sát xét hỏi, nên không thể không nói cô nhìn thấy đương sự của tôi đi ra từ khúc quanh!”

... Sắc mặt Tiểu Trương trắng bệch, không tài nào mở miệng. Câu hỏi dồn dập của Chân Ý vẫn còn vang vọng trong đại sảnh, phòng xử án yên lặng như tờ.

Dương Tư ngồi bên, cảm giác bản thân sờn cả gai ốc.

“Bên khởi tố phản đối vô hiệu.” Chánh án đẩy kính, liếc nhìn Chân Ý: “Luật sư bào chữa xin hãy tuân thủ quy định của tòa án.”

“Vâng.” Chân Ý gật đầu. “Tôi đã hỏi xong nhân chứng số một.”

“Tôi...” Tiểu Trương cuống đến độ mặt đỏ bừng, nhưng Chân Ý đã cất dứt cơ hội lên tiếng của cô ta, cô ta bị người hướng dẫn đưa đi khỏi ghế nhân chứng.

Thứ Chân Ý muốn chính là hiệu quả này, không cần Tiểu Trương giải thích, đề cho bồi thẩm đoàn nghi ngờ cô ta nói dối là đủ rồi.

Nhân chứng thứ hai là Tiểu Vương, 3 giờ 3 phút, cô ta nhìn thấy Thích Miển kinh hoàng hốt hoảng chạy từ khúc quanh trở về phòng, không lâu sau đó lại vội vàng chạy ra khỏi phòng, rời khỏi khách sạn.

Giọng nói của Chân Ý rất thản nhiên, như đang tán gẫu, cứ như cô gái hung hãn vừa nãy không phải là cô: “Lúc cảnh sát lấy lời khai, cô nói cô nhìn thấy Thích Miển vào khoảng 3 giờ 3 phút.”

“Đúng.”

“Tại sao thời gian lại chính xác như vậy?”

“Bởi vì 3 giờ 5 phút tôi phải có mặt, nhưng tôi đến trước một hai phút, vừa hay nhìn thấy Thích Miển chạy tới từ khúc quanh.”

“Sau đó, cô đi kiểm tra tình hình, phát hiện đám cháy nên báo cảnh sát.”

“Vâng.”

“Trong lời khai, cô còn nhìn thấy Thích Miển bối rối chạy ra khỏi phòng, sau đó rời khách sạn?”

“Đúng vậy.”

Chân Ý ôn hòa nói tiếp: “Xin thuật lại trình tự diễn ra ba sự kiện này. Xem xét tình hình, nhìn thấy Thích Miễn chạy tới từ khúc quanh rồi chạy vào phòng, nhìn thấy Thích Miễn lao ra khỏi phòng sau đó rời khách sạn.”

Tiểu Vương trả lời nhẹ nhàng: “Nhìn thấy anh ta chạy vào phòng rồi chạy ra, sau đó tôi đi xem xét tình hình.”

Chân Ý làm như vô ý hỏi: “Tại sao cô không đi kiểm tra lúc Thích Miễn chạy vào phòng, mà phải chờ đến khi anh ta rời khỏi mới kiểm tra?”

“Tôi...” Tiểu Vương sững sốt một lát, phản ứng cực nhanh. “Anh ta vào phòng rồi ra ngay.”

“Ừ, lúc 3 giờ 3 phút cô nhìn thấy anh ta chạy vào phòng?”

“Đúng vậy.” Tiểu Vương không hiểu tại sao cô lặp lại câu hỏi.

“Thích Miễn chạy ra khỏi phòng ngay sau đó, vội vàng hấp tấp rời đi bằng thang máy dành cho khách.”

“Đúng vậy.”

“Sau đó, cô đi xem xét tình hình, rồi báo cảnh sát.”

“Vâng.” Vừa nãy Tiểu Vương đã trả lời như vậy, không thể thay đổi đáp án.

Chân Ý đi tới cạnh bàn, cầm một tờ giấy đưa cho Tiểu Vương: “Đây là hình ảnh thang máy nhân viên và thang máy của khách, 3 giờ 2 phút 28 giây, thang máy nhân viên bốc cháy, 3 giờ 10 phút 11 giây, Thích Miễn rời đi theo lối thang máy cho khách. Khoảng cách ở giữa tầm tám phút, nhưng theo như câu trả lời của cô, cô nhìn thấy Thích Miễn chạy vào rồi chạy ra ngay.”

“Tôi...” Tiểu Vương nheo mắt nhìn rõ hình ảnh, cứng họng không nói được tiếng nào, tranh cãi: “Không phải, tôi...”

Chân Ý giơ tay lên ngăn cô ta lại: “Theo nhật ký cuộc gọi của 110, cô báo cảnh sát lúc 3 giờ 13 phút, liệu tôi có thể cho rằng, thật ra lúc 3 giờ 10 phút cô mới nhìn thấy Thích Miễn chạy ra, chứ không phải là 3 giờ 3 phút khi hỏa hoạn xảy ra không?” Bất giác, giọng cô gắt lên.

“Không phải.” Chân Ý làm Tiểu Vương sợ hãi, khiến cô ta hoảng loạn. “Không phải vậy, lúc tôi vào ca làm, đã nhìn thấy Thích Miễn chạy vào phòng, tôi thật sự nhìn thấy anh ta chạy vào rồi chạy ra. Có điều tôi không ngờ thời gian lại kéo dài như vậy.”

“Tám phút không dài lắm. Cô đang làm gì vậy? Tê Diệu bị thiêu, lúc đầu sẽ kêu la thảm thiết, sao cô không nghe thấy?”

Đầu Tiểu Vương toát mồ hôi, không lên tiếng.

Chân Ý gặng hỏi: “Cô Vương, xin hãy trả lời câu hỏi của tôi, lúc đó cô đang làm gì?”

Ánh mắt của mọi người đều tập trung lại đây, tựa như cũng đang tra hỏi. Mặt Tiểu Vương tái mét, đầu cúi gằm.

Chân Ý lại cất cao giọng: “Tám phút trôi qua cực nhanh, cô không nghe thấy âm thanh bên ngoài, cô đang làm gì thế?”

Cô lại lấy ra một tấm ảnh nữa, đặt vào máy chiếu: “Đây là hình ảnh bàn trực của các cô, trên thanh tác vụ có chương trình chạy video, máy lại cấm tai nghe. Xin hỏi, xem phim khi trực là tình trạng bình thường của các cô ư? Lúc ấy cô đang xem phim, quá mải mê nên không kịp đứng dậy xem xét tình hình sao?”

Lời chất vấn nghiêm nghị của cô rung động bên tai mỗi người trong tòa án, bất chợt phòng xử án im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, rồi thoát cái trở nên ồn ào huyên náo.

“...” Tiểu Vương đứng ngồi không yên. “Tôi thật sự đã nhìn thấy Thích Miễn...”

“Cô Vương, trả lời câu hỏi của tôi là được, không cần suy rộng ra đâu.” Chân Ý nghiêm khắc ngắt lời cô ta, cũng cắt đứt mấy lời xì xầm. Phòng xử án phút chốc im phăng phắc, không khí căng như dây đàn.

Tiểu Vương im miệng, không lên tiếng.

“Cô Vương, xin hãy trả lời câu hỏi của tôi!” Chân Ý hùng hùm hổ hổ, hai tay nắm lấy bục nhân chứng trước mặt Tiểu Vương. “Lúc đó, có phải cô đang đeo tai nghe xem phim không?”

“Phản đối! Câu hỏi mớm cung!” Doãn Đạc đứng dậy.

Chánh án nói: “Phản đối vô hiệu, mời nhân chứng trả lời câu hỏi của luật sư bào chữa.”

“Không...”

Tiểu Vương vừa mở miệng, Chân Ý đã lớn tiếng nhắc nhở: “Nhân viên kỹ thuật có thể phân tích máy tính cô hoạt động như thế nào trong thời gian đó. Cô Vương, cô muốn ngụy tạo chứng cứ sao?”

Tiểu Vương không thể nói dối, xấu hổ cúi đầu: “Vâng.”

Phòng xử án xôn xao cả lên, Chân Ý thừa cơ hỏi tiếp: “Tôi có thể cho rằng thật ra cô không nhìn thấy Thích Miễn không?”

“Không, tôi nhìn thấy!” Tiểu Vương nóng vội. “Mặc dù tôi không đi tới đó ngay lập tức, nhưng tôi thật sự nhìn thấy anh ta chạy tới từ khúc quanh!”

Doãn Đạc: “Phản đối, suy luận không liên can!”

Chánh án đưa mắt nhìn Chân Ý: “Phản đối hữu hiệu, mời luật sư bào chữa đưa ra câu hỏi có căn cứ.”

“Vâng.” Bỗng chốc, Chân Ý trở nên lịch sự, hỏi thêm một câu: “Cô nhìn thấy Thích Miễn cầm bật lửa?”

“Đúng vậy.” Tiểu Vương ngồi thẳng người, rất chắc chắn, vội nói: “Tôi nhìn thấy Thích Miễn lúc 3 giờ 3 phút và 3 giờ 10 phút, không nói dối. Bởi vì tôi đang xem phim, nên mới biết thời gian chính xác...”

“Tôi nói rồi, trả lời câu hỏi là được, đừng suy rộng ra.” Chân Ý quan sát vẻ mặt cô ta, biết cô ta nói thật, không thể bới móc thêm về phương diện này nữa, hỏi nhiều ngược lại còn khiến thẩm phán cho rằng: Mặc dù cô ta nói dối, nhưng phương diện này lại nói thật.

Giọng cô quá hung dữ, Tiểu Vương lạnh lẽo rụt người lại.

Chân Ý hỏi lại: “Cô nhìn thấy Thích Miễn cầm bật lửa?”

“Vâng.”

“Xin hãy miêu tả.”

“Kim loại, hình chữ nhật.”

Chân Ý gật đầu: “Cô là nhân viên của khách sạn, thi thoảng có nhìn thấy khách dùng bật lửa không?”

“Có.”

“Bình thường khách ra vào khách sạn cô dùng loại bật lửa nào?”

“Đều là loại đắt đỏ.”

Chân Ý mỉm cười: “Phần lớn là kim loại, hình chữ nhật.”

Tiểu Vương sững sốt, hạ giọng: “... Vâng.”

“Vậy có khả năng, thật ra cô không nhìn thấy bật lửa, nhưng bởi vì tư duy theo quán tính, nên cô cho rằng cô nhìn thấy không?”

“Không phải.” Tiểu Vương cất giọng chói tai.

“Phản đối!”

Chân Ý im lặng một lát, đổi câu hỏi: “Cô Vương, vừa nãy lúc tôi cho cô xem bằng chứng, cô nheo mắt vài lần. Xin hỏi, có phải cô bị cận thị nhẹ không?”

“Vâng.” Tiểu Vương hơi cụp mắt xuống.

Chân Ý nhìn ra, hiểu ngay tức khắc: “Lúc cô đang xem phim ở khoảng cách gần, lại nhìn Thích Miễn ở khoảng cách xa, cô có thể thấy rõ bật lửa trong tay anh ta không?”

Không đợi Tiểu Vương trả lời, Doãn Đặc đã kháng nghị: “Phản đối!”

Mà gần như đồng thời, Chân Ý xoay người nhìn Chánh án, cúi người: “Tôi đã hỏi xong nhân chứng thứ hai.”

Ghế dự thính bàn tán xôn xao.

“Trật tự!”

Tiểu Vương lo lắng rời khỏi phòng xử án.

Lúc trở về vị trí, Chân Ý liếc mắt nhìn Doãn Đặc, anh không hề sốt ruột, giờ ngón cái với cô, dáng vẻ thông dong tự tin.

Ở ghế dự thính, Ngôn Cách vẫn mang dáng vẻ không hề hứng thú cũng chẳng chán ngắt; Ngôn Hủ cúi đầu chơi rubic của mình. Chân Ý thấy anh vài giây đã xoay rubic về đúng màu, vài giây sau lại đảo lộn, như thể người máy. Tự đùa tự vui, không hề buồn chán.

Tiếp theo là thẩm vấn nhân viên giám định, trong vụ án này chính là nhân viên pháp chứng. Hỏi những người này đơn giản hơn nhân chứng, vì họ chỉ trình bày sự thật. Lần này, người đại diện cho cơ quan công quyền làm giám định là một cảnh sát họ Trần.

“Cảnh sát Trần, hiện tại vật chứng đưa ra tố cáo đương sự của tôi gồm có dấu chân, dấu vân tay trên thùng sơn và dấu vân tay trên bật lửa, đúng không?”

“Đúng.”

“Đối với dấu chân và dấu vân tay trên thùng sơn, đương sự của tôi đã đưa ra lời giải thích. Xin hỏi, cảnh sát có phát hiện ra dấu chân của người khác trên sàn nhà không?”

“Có những dấu giày như của nhân viên khách sạn, chúng tôi đã loại bỏ.”

Chân Ý đưa ra trọng điểm: “Như vậy, không chỉ có dấu chân của đương sự tôi?”

“Đúng.”

“Thế còn thùng sơn ở hiện trường vụ án, trên đó chỉ có dấu vân tay của đương sự tôi phải không?”

“Phải.”

“Xin hỏi các anh đã kiểm tra xem thùng sơn kia có từng chứa nước chưa?”

“Điều đó thì chưa.”

“Trên đó chỉ có dấu vân tay của đương sự tôi, điều này có tuyệt đối chứng tỏ chỉ có đương sự tôi từng cầm thùng sơn không?” Chân Ý nhấn mạnh hai chữ “tuyệt đối”.

Cảnh sát Trần ngẫm nghĩ trong chốc lát: “Xét trên ý nghĩa nghiêm ngặt thì không thể.”

“Tại sao?” Chân Ý biết rõ còn cố hỏi.

“Bởi vì nếu người khác đeo găng tay sẽ không để lại dấu vân tay.” Mượn miệng của người thuộc cơ quan công quyền nói ra lời này sẽ mang lại hiệu quả tốt hơn.

Chân Ý rất hài lòng, hỏi: “Tôi có thể giả thiết rằng, nếu đương sự tôi cầm thùng sơn hắt nước, rồi có ai đó đeo găng tay cầm thùng hắt hỗn hợp sơn và xăng, cũng sẽ để lại tình trạng khiến người ta cho rằng đương sự tôi giội chất lỏng dễ cháy hay không?”

“Có thể nói như vậy.”

“Về dấu vân tay trên bột lửa, đó vốn là bột lửa của đương sự tôi, thật ra không thể dùng làm vật chứng phải không?”

“Phải.”

“Và còn giềng thang máy, bởi vì thang máy bị kẹt bên dưới, có thể dễ dàng leo lên nóc cabin. Sơn và chất lỏng dễ cháy trong cabin đã bị đốt cháy hết, có thể phán đoán rốt cuộc nó được hắt vào hay đổ vào không?”

“Đổ vào?” Người giám định nghi ngờ.

“Nếu thứ đương sự tôi giội là nước, sau khi anh ta đi, có người leo lên nóc cabin, mở cửa thoát hiểm rồi từ bên trên đổ chất cháy được vào theo vách cabin để tránh camera. Có thể loại trừ khả năng này không?”

“Không thể.”

Chân Ý mỉm cười, đưa lên một tấm ảnh: “Bức ảnh cho thấy khóa tam giác không nằm ở vị trí cũ, tôi có thể hiểu là nhân viên đứng ngoài dùng chìa khóa mở cửa thang máy không?”

“Có thể.”

“Xin hỏi các anh đã tìm ra chiếc chìa khóa tam giác kia chưa?”

“Chưa.”

“Vì thế, liệu có khả năng do người thứ ba mở cửa thang máy, chứ không phải đương sự của tôi không?”

“Có.”

Chân Ý quay lại, khần khoản nhìn Chánh án: “Tôi đã hỏi xong.”

Trên tòa án lại có người xì xào bàn tán, các bồi thẩm viên cũng trao đổi ánh mắt với nhau. Chân Ý thăm thở phào, cô biết, những gì cô có thể làm đã ở mức tốt nhất rồi.

Giữa chừng phiên tòa nghỉ giải lao. Chân Ý thấy Thích Miễn ở ghế bị cáo như trút được gánh nặng, cảm kích lại ngượng nghịu nhìn cô. Cô nói “Kiên trì” bằng khẩu hình rồi dờ mắt.

Tại ghế dự thính, thính giả đang khe khẽ trao đổi cách nghĩ, dù sao màn lập luận khi nãy của luật sư bào chữa đã đập tan những nhân chứng vật chứng của bên công tố, thực sự quá xuất sắc. Chân Ý quay đầu lại nhìn, mọi người kê đầu rí tai, chỉ có Ngôn Cách ánh mắt trong suốt, dường như đang nhìn cô. Anh vẫn ngồi ngay ngắn, vô cùng tuân thủ quy định tại tòa án, xem trọng tôn nghiêm của tòa án.

Bỗng dung tâm trạng cô rất tốt, gửi tin nhắn cho anh: Siêu không? Đăng cấp cao không? Khắc sâu ấn tượng đấy chứ?

Anh vốn ngồi thẳng lưng, một giây sau chậm rãi cúi đầu xuống, lấy chiếc điện thoại để ở chế độ im lặng trong túi áo ra, liếc nhìn một lượt rồi ngược mắt lên nhìn cô, sau đó lại thong dong ngồi thẳng tắp.

Anh phớt lờ cô. Chân Ý “hừ” một tiếng, lại gửi tin nhắn: Thắng vụ này anh phải mời em ăn cơm đấy nhé.

Cách hơn mười mét, Ngôn Cách lại cúi đầu liếc nhìn, nhưng vẫn không có phản ứng gì. Tuy vậy ngay sau đó, anh nhắn tin trả lời cô, vắn vẹn một chữ: Được.

Chân Ý hài lòng nắm chặt điện thoại, tuyệt lắm, tối nay coi như buổi hẹn hò đầu tiên đây!

Lúc này, Doãn Đạc đi tới, nói: “Luật sư Chân lách luật giỏi thật đấy.”

Chân Ý lắc đầu: “Không, em đang trình bày sự thật, bên công tố dùng chứng cứ chưa được suy xét như vậy mà đã muốn định tội cho người khác, như vậy mới gọi là lách luật.”

“Hy vọng lát nữa em vẫn có thể tự tin như vậy.” Anh nở nụ cười tươi rói vẫy tay, xoay người rời đi.

Dương Tư hỏi ngay: “Ý, trông công tố viên Doãn có vẻ nắm chắc cơ hội đảo ngược tình thế, chuyện gì thế này?”

Màn biện luận khi nãy của Chân Ý rất xuất sắc, không thể nào sụp đổ như lâu đài trên cát được. Cô sợ lúc ra khỏi tòa án sẽ bị các nhà báo mắng nhiếc.

Chân Ý không lên tiếng, đoán rằng Doãn Đặc chỉ tỏ vẻ thôi, hoặc là cô để sót sơ hở nào đó? Cô lập tức hỏi ngược lại, liền nghe Giang Giang nói như tâm ý tương thông: “Chị Ý, danh sách nhân chứng và vật chứng đã hoàn chỉnh rồi, không có thứ gì mới, vừa rồi lúc chị đưa ra câu hỏi, em đã ghi chép và kiểm tra ngôn từ của chị, phía chúng ta không có sơ hở đâu.”

“Tốt.” Cô véo mặt Giang Giang. “Giang Giang, không hổ là đệ tử của chị.”

Giang Giang lè lưỡi: “Xin chị Ý về sau đừng nói mấy lời phũ phàng với em nữa.”

“Chị chỉ muốn tốt cho em thôi.” Cô cười. Nói như vậy nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ, hôm nay Doãn Đặc chưa biểu hiện gì cả, như vậy không giống anh.

Tại chỗ dự thính, Ngôn Hủ ngược lên nhìn rồi cúi đầu tiếp tục chơi cừ liên hoàn[1]: “Ngôn Cách?”

[1] Cừ liên hoàn là đồ chơi dân gian Trung Quốc. Dùng kim loại tạo thành chín vòng tròn rồi móc những vòng tròn đó lên một thanh ngang hoặc một cái khung. Người chơi tháo chín vòng tròn ra, hoặc móc lên khung trở lại theo trình tự nhất định.

“Hả?”

“Anh để ý không?”

“Để ý gì?”

“Người mặc vest kia kia.”

“... Ừ... Hơi hơi...”

“Vậy... cố gắng lên nhé.” Ngôn Hủ nói.

“...”

Tiếp tục phiên tòa, hai bên đã thăm vắn xong xuôi, theo trình tự chỉ còn một lần đặt câu hỏi của Doãn Đặc đối với Thích Miển. Lần này Thích Miển không căng thẳng như lần đầu, nhưng ngược lại trong lòng Chân Ý không nhẹ nhõm như vậy.

“Anh hắt nước để dạy dỗ Tề Diệu à?”

“Đúng.”

“Có chứng cứ không?”

“Chứng cứ?”

“Chứng cứ chứng minh thứ anh giội là nước.”

“Chắc hẳn trong thùng sơn có nước.”

“Thứ này không đầy đủ.” Doãn Đặc lắc đầu, lời nói lại hết sức ôn hòa. “Ví dụ như anh có đánh đổ nước ở đâu đó bên ngoài phòng hoặc sàn hành lang trong khách sạn không? Giày của anh, quần áo của anh có bất cẩn để bị ướt không?”

Chân Ý loáng thoáng có dự cảm xấu, vừa định lên tiếng phản đối thì Thích Miển đã khó hiểu trả lời: “Không có.”

“Ừ.” Doãn Đặc rất bình tĩnh, không để lộ cảm xúc, hỏi: “Anh có mấy chiếc áo sơ mi giống chiếc anh mặc hôm xảy ra vụ án?”

Thích Miễn sừng sốt, nói không lưu loát: “Một, một chiếc.”

“Rất không may, đây là mẫu mới của D&G, vừa hay tôi đã điều tra một chút, anh mua hai chiếc. Nhân viên nói anh có thói quen mua hai chiếc.”

“Không phải, tôi tặng bạn rồi.”

Doãn Đạc nói ôn hòa: “Tặng ai, chúng tôi sẽ liên lạc để chứng thực.”

Sắc mặt Thích Miễn tái mét.

Chân Ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cô đã dặn anh ta, đừng nói dối trên tòa. Bởi vì công tố viên nhất định sẽ vặn hỏi được, còn khiến bồi thẩm đoàn có ấn tượng xấu!

“Phản đối. Câu hỏi không liên can!” Chân Ý kháng nghị.

Chánh án: “Phản đối hữu hiệu, đề nghị công tố viên mau chóng trình bày tính cần thiết của câu hỏi.”

Doãn Đạc xoay người, giọng nói vang dội: “Chúng tôi nghi ngờ bị cáo thay áo sơ mi sau khi xảy ra vụ án, vì trên áo sơ mi của bị cáo có để lại chứng cứ quan trọng!”

“Phản đối!”

“Đề nghị công tố viên đưa ra bằng chứng!”

Doãn Đạc trình lên một chiếc áo sơ mi, cổ tay áo đã cứng lại, cộng thêm một đoạn băng cho thấy hình ảnh bức tường bao khách sạn.

“Bị cáo ở một mình trong phòng tám phút, điều này khiến tôi rất băn khoăn. Tôi nghĩ, liệu bị cáo có thay quần áo không?”

Chân cô khẽ run lên. Chết tiệt, cô sơ suất điểm này.

Doãn Đạc tiếp tục: “Tôi từng đi tới phòng Thích Miễn, từ cửa sổ phòng có thể trông thấy camera giao thông ở ngã tư. Tôi tới Cục Giao thông tra tìm, bất ngờ phát hiện hôm đó camera quay được hình ảnh mấy căn phòng trong khách sạn, góc trên bên trái vừa hay là phòng Thích Miễn...”

“Phản đối!” Chân Ý đứng phất dậy. “Công tố viên Doãn không đưa ra chứng cứ này từ trước, cũng không ghi vào danh sách chứng cứ. Tôi nghi ngờ tính hữu hiệu và hợp pháp của bằng chứng này!”

Doãn Đạc không đợi Chánh án tuyên bố đã biện luận ngay: “Bởi vì vấn đề thời gian và thủ tục, vừa nãy chúng tôi mới có được tài liệu này.”

Chánh án và bồi thẩm đoàn bàn bạc một hồi, nói: “Chúng tôi xem trước rồi quyết định có sử dụng hay không.”

Trong đoạn phim không hề có nội dung đáng khai thác, thời gian là 3 giờ 0 phút 5 giây chiều hôm vụ án phát sinh, Thích Miễn chạy đến cửa sổ kéo rèm lại, sau đó không còn gì nữa. Nhưng lời của Doãn Đạc lại khiến mọi người tưởng tượng xa xôi, “Đây là thời điểm năm mươi lăm giây sau khi giày của Thích Miễn xuất hiện trong đoạn băng quay thang máy, hất chất lỏng vào bên trong. Tôi nghi ngờ Thích Miễn thay quần áo, vì thế chúng tôi vẫn luôn điều tra công ty bảo vệ môi trường, cuối cùng tìm thấy chiếc áo sơ mi ấy ở bãi đổ rác của quận Thanh Giang, cách nơi xảy ra vụ án 10km theo đường chim bay, giống với

chiếc áo Thích Miễn mặc hôm đó, tỷ lệ sơn và xăng trên tay áo hoàn toàn phù hợp với thùng sơn vật chứng. Xin hỏi...” Ánh mắt sắc bén của anh nhìn Thích Miễn chăm chú. “Anh nên giải thích thế nào đây?”

Tình thế đột ngột lật ngược, phòng xử án chợt im phăng phắc, mọi người nín thở nhìn chăm chú. Càng không thể tin chính là, Doãn Đặc lại vì một chiếc áo sơ mi mà lật tung bãi đồ rác khắp thành phố K.

Lòng Chân Ý dần chùng xuống, nhìn đăm đăm vào Thích Miễn sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, cô không biết có phải đã bị anh ta lừa không. Hay là Thôi Phi, Thích Hành Viễn tìm mọi cách vu oan hãm hại. Nhưng cô vẫn lựa chọn tin tưởng. Tuy nhiên, nếu không phải, vậy tất cả những gì cô biện bạch giúp anh ta tại phiên tòa ngày hôm nay sẽ trở thành trò cười lớn nhất trong lịch sử luật sư.

Thích Miễn không trả lời, mà Doãn Đặc bỗng dựng khí thế ngút trời, giọng điệu nghiêm nghị, gần như khiển trách: “Thật ra anh đã đổ cả thùng sơn dễ cháy, anh đã giết Tề Diệu...”

Chân Ý: “Phản đối!”

Doãn Đặc: “Thích Miễn, anh đang nói dối!”

Thích Miễn: “Tôi không làm vậy!”

Ba tiếng cạt lên cùng một lúc, vôi vàng mà căm phẫn, bầu không khí như muốn nổ tung.

“Trật tự!” Chánh án gõ mạnh chiếc búa. “Đề nghị tuân thủ kỷ luật tòa án!”

Lập tức cả phòng xử án im phăng phắc, không khí như sau buổi chiến tranh, không một tiếng động, nhưng ngập ngựa khói thuốc súng, nguy cơ khắp mọi nơi. Doãn Đặc và Chân Ý đều ngậm miệng. Chánh án đã lên tiếng, ai giải thích trước người đó sẽ đụng phải họng súng.

Nhưng Thích Miễn kích động và sợ hãi, sớm đã bùng nổ: “Tôi không giết người! Các người vu oan cho tôi, các người hãm hại tôi. Bên khởi tố đổ tội cho tôi!”

Chân Ý sa sầm mặt, hận không thể bịt cái miệng ngu ngốc kia lại, cô đã dặn dò vô số lần, Chánh án đại biểu cho cơ quan công quyền, tuyệt đối không thể nói lời này trước tòa, không thì...

“Nghị phạm coi thường tòa án, giải ra khỏi phòng xử án, giam giữ giáo dục!” Sắc mặt Chánh án xanh mét, lại gõ búa.

Thích Miễn bị dẫn đi còn định kêu la, nhưng bắt chợt bắt gặp ánh mắt ngăn cấm của Chân Ý liền im bật.

Chánh án không nể nang nhìn về phía Chân Ý, khiển trách: “Luật sư Chân, về sau nhất thiết phải dạy bảo đương sự của cô biết thế nào là quy định và phép tắc tại tòa án!”

Ghế dự thính yên lặng như tờ, mọi ánh mắt đều hướng về phía cô. Mặt Chân Ý đỏ như sắp rỉ máu, khom lưng cúi đầu: “Vâng ạ.”

Cô biết Ngôn Cách nhìn từ phía sau, không dám quay đầu lại, vừa ngượng vừa thẹn, chưa bao giờ nhục nhã như giờ phút này. Mắt cô mờ mịt, bắt gặp ánh mắt do dự và không đành lòng của Doãn Đặc, không hiểu sao cô cảm thấy Doãn Đặc còn có thể cho cô thêm một đòn trí mạng. Mà hôm nay, trong phiên tòa cuối cùng của đời luật sư, cô thất bại trong gang tấc như vậy.

Quả nhiên, khi Thích Miễn được dẫn lại phòng xử án, Doãn Đặc nghiêm mặt đưa ra nhân chứng cuối cùng: Thích Hành Viễn.

Thích Miễn thấp thỏm vô cùng, không rõ vì sao Thích Hành Viễn lại trở thành nhân chứng tố cáo.

Chân Ý lập tức phản đối, nhưng Doãn Đặc khẳng khái nói rằng sau lúc “đấu tranh giữa tình thân và đạo đức”, nhân chứng then chốt này mới đồng ý ra tòa làm chứng vào giây cuối cùng. Mà sau khi thảo luận, Chánh án và các thẩm phán một lần nữa đứng về phía Doãn Đặc.

Doãn Đặc hỏi Thích Hành Viễn: “Tại sao trước đó ông không muốn ra tòa làm chứng?”

“Bởi vì nó là con trai tôi.” Thích Hành Viễn ra vẻ đau khổ.

“Vì sao bây giờ ông quyết định phải ra tòa làm chứng?”

“Bởi vì việc nó làm là sai lầm nghiêm trọng, tôi bao che nó như vậy, về sau sẽ khiến nó tiếp tục phạm sai lầm, vậy sẽ là tội lỗi của tôi.” Ông ta cúi đầu, bi thương vô cùng.

Phòng xử án tĩnh lặng, tất cả đều có dự cảm, Thích Miễn cũng dự cảm được ông ta muốn nói gì, kinh ngạc trợn trừng mắt, không nói nên lời.

Doãn Đặc: “Trước đó ông nói hôm ấy ông không có mặt ở khách sạn.”

“Thật ra tôi có mặt.”

“Tại sao ông lại nói dối?”

“Bởi vì tôi không muốn làm chứng.”

“Ông cho rằng ông có thể làm chứng gì?”

“Nhân chứng.”

“Nhân chứng?” Doãn Đặc hỏi: “Ông thấy gì ư?”

“Tôi không thấy biển báo của khách sạn, đi vào cầu thang bộ, tôi...” Ông ta che mắt, giọng nói run rẩy. “Tôi nhìn thấy A Miễn dùng bật lửa đốt một tờ giấy, ném vào thang máy...”

Tất cả ò lên. Thích Miễn bỗng dựng thẳng thốt, kinh ngạc, sợ hãi, tuyệt vọng, nhiều hơn cả là nỗi bi thương và căm phẫn của đứa con bị vứt bỏ.

“Ông nói dối!” Anh ta đứng phắt dậy, gào thét khản đặc và bi thương. “Thích Hành Viễn! Ông là đồ khôn kiếp! Tôi chửi cả tổ tông nhà ông!”

Mắt anh ta đỏ ngầu, khuôn mặt vằn vẹo, gằn như muốn bỏ nhào tới ghé nhân chứng. Phòng xử án lập tức trở lên hỗn loạn, mấy cảnh sát tại tòa án xông tới tóm lấy Thích Miễn, ghì anh ta xuống sàn. Tiếng hét tuyệt vọng phẫn uất của Thích Miễn át hết tiếng bàn tán trên tòa: “Thích Hành Viễn! Tôi chửi tổ tông nhà ông! Tôi chửi cả nhà ông!”

Cảm xúc của anh ta quá dữ dội, cảnh sát tòa án không khống chế được, lấy dùi cui điện ra quật. Anh ta cuộn mình dưới đất, co giật run rẩy, không chửi nữa

được nữa, đột nhiên bật khóc hu hu, buồn thương bi thảm: “Không! Bố, bố không thể đẩy con vào chỗ chết như vậy! Con là con trai của bố, con là con trai của bố mà!”

Cảnh sát tòa án chế ngự anh ta, dẫn anh ta rời đi.

Phòng xử án hoàn toàn rối loạn, Chánh án gõ búa mấy lần mọi người mới im lặng trở lại.

Phiên tòa âm ỉ đến mức này, sắc mặt Chánh án cực kém. Chân Ý đón nhận ánh mắt nghiêm khắc của Chánh án, bèn đứng dậy, vẻ mặt dứt khoát kiên quyết, chậm rãi nói: “Phía chúng tôi nghi ngờ tính hợp lý, hợp pháp và chân thực của nhân chứng và bằng chứng mới mà bên khởi tố đưa ra.”

Dưới con mắt của tất cả mọi người, cô đứng thẳng tắp, vẫn tranh thủ lợi ích cuối cùng cho Thích Miễn.

Phòng xử án lại chìm vào màn tĩnh lặng kỳ dị, Dương Tư ôm trán, Chân Ý ngốc quá, chứng cứ xác thực như vậy, cô ấy còn chống chế, thế này là dán cái nhãn “U mê cố chấp bào chữa cho hung thủ” lên người mình. Nhân dân cả nước đang nhìn, cô ấy muốn chết ư? Giang Giang cắn môi, nhìn bóng lưng gầy yếu nhưng thẳng tắp hết như người chiến sĩ của Chân Ý, có phần muốn khóc.

Tại ghế dự thính, Ngôn Hủ không chơi rubic nữa, lẳng lẳng nhìn Chân Ý. Một lát sau, anh quay lại nhìn Ngôn Cách liền sững sờ. Anh thấy được tròng mắt không hề gợn sóng của Ngôn Cách mang một thứ cảm xúc rất hiếm thấy: Đau lòng.

Phiên tòa xét xử dừng lại tại đây, Chánh án và các thẩm phán rời ghế, bồi thẩm đoàn tiến hành thảo luận. Không lâu sau đó, Chân Ý và Doãn Đạc cùng bị gọi đến phòng làm việc của Chánh án.

Mới vừa bước vào, Doãn Đạc đã bị Chánh án mắng mỏ một trận: “Cậu kiếm những bằng chứng này từ đâu ra, sao không báo từ trước?”

Doãn Đạc: “Tôi thật sự vừa mới tìm được, tìm một chiếc áo ở bãi rác khắp thành phố đúng là mò kim đáy bể. Về phần Thích Hành Viễn, trợ lý của tôi cũng vừa mới thuyết phục ông ta. Trước đó ông ta không chịu ra tòa, nên không liệt vào danh sách nhân chứng và bằng chứng.”

Chân Ý yên lặng lắng nghe, cô biết mình đã bị Thích Hành Viễn bán đứng.

Chánh án không buồn nhìn Doãn Đạc, ánh mắt sắc bén nhìn Chân Ý: “Còn cô, có phải cô bảo Thích Miễn nói mình giội nước không?”

Chân Ý lắc đầu: “Không phải ạ, tôi không biết chuyện, hiện giờ cũng không thể xác định thứ anh ta bắt chính là chất dễ cháy...”

“Tôi không quan tâm giữa cô và đương sự xảy ra chuyện gì. Cũng không quan tâm cô có nói dối hay không!” Chánh án ngắt lời. “Luật sư Chân, cô có thể tranh thủ quyền lợi cho đương sự, có thể lách luật, còn có thể lợi dụng thiếu sót của pháp luật, nhưng cô không thể phạm luật, không thể xuyên tạc sự thật giúp tội phạm nói dối, nếu không giấy phép luật sư của cô sẽ bị thu hồi! Mấy năm nay cô đi lên rất nhanh, nhưng đừng đắc ý vênh váo không biết giới hạn. Cô phải nhớ, trèo càng cao thì ngã càng đau.”

Chân Ý như bị đánh một bạt tai, mặt đỏ tới độ rướm máu, đỏ rực tới tận mang tai.

Cô không giải thích, Chánh án nhìn Doãn Đạc: “Bất chấp hết thấy, không bỏ qua bất cứ thứ gì, dốc sức tìm chi tiết và chứng cứ, cậu làm rất tốt, hãy tiếp tục giữ vững sự nghiêm túc của cậu. Nhưng hãy chú ý phương pháp của mình, tới phiên tòa sau, tôi không muốn nhìn thấy chứng cứ bồng dung xuất hiện của cậu.”

Doãn Đạc gật đầu: “Vâng ạ.”

“Công tố viên giao bằng chứng mới cho cảnh sát điều tra và giám định, luật sư bào chữa tiếp tục chuẩn bị biện hộ.” Chánh án đứng dậy. “Hai tuần sau mở phiên tòa phúc thẩm, có ý kiến khác không?”

“Không ạ.”

“Không ạ.”

Mọi người trở lại phòng xử án.

“Toàn thể đứng dậy!” Tiếng người đứng lên rầm rập.

Chánh án tuyên bố: “Phiên tòa sơ thẩm vụ án Thích Miễn phóng hỏa giết người kết thúc tại đây, bồi thẩm đoàn đã suy xét kỹ lưỡng ý kiến của công tố viên, bị cáo và luật sư bào chữa, tiến hành thảo luận nghiêm túc, bởi vì chứng cứ của bên khởi tố chưa đủ tính hợp lý, quyết định ngày X tháng X sẽ mở phiên tòa phúc thẩm tại Tòa án Nhân dân quận Nam Thành.”

Tiếng búa gõ xuống.

Sau khi kết thúc phiên tòa, Chân Ý vừa ra đến cửa đã bị cánh truyền thông vây chặt: “Luật sư Chân bảo Thích Miễn nói dối phải không?”

“Hành vi của luật sư Chân phải chăng đã vi phạm pháp luật?”

“Xin hỏi vì sao cô chuyển từ hóa thân của chính nghĩa sang kẻ bao che cho tội phạm giết người?”

Giang Giang che chở Chân Ý, khó khăn gạt đám phóng viên ra. Toàn bộ người thuộc giới truyền thông, bảo vệ, nhân viên xúm lại, chặt như nêm cối. Trong lúc hỗn loạn, có người cầm lấy tay Chân Ý.

Thật ra Ngôn Cách rất ghét nơi đông người, đặc biệt là chen chúc giữa đám người nhốn nháo như lúc này.

“Chân Ý!” Anh nắm chặt tay cô, không chịu buông ra, đám người xung quanh ra sức xô đẩy chen lấn. Cô quay đầu lại, vẻ mặt âm u như bão táp, xa lạ, tàn độc.

Trái tim Ngôn Cách chùng xuống, càng siết chặt lấy tay cô, nhưng cô trở tay giăng ra, lòng bàn tay anh trống rỗng.

Sóng người cuộn trào, cô xoay người biến mất tăm.

Trong phòng giam.

Thích Miễn ngồi trong góc, tuyệt vọng, đờ đẫn, bơ phờ; cánh cửa lạch cạch mở ra.

Chân Ý đi vào, anh ta lập tức nhảy dựng lên, muốn nhào tới hỏi chuyện Thích Hành Viễn là sao. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt u ám như ma quỷ của cô, anh ta sợ tới mức giật thót, nhớ tới lời nói dối của mình đã hại cô thâm. Anh ta hoảng sợ và bất an, không dám nhìn Chân Ý, đảo mắt khắp nơi.

Giọng Chân Ý lạnh lùng, như cắt lên từ địa ngục: “Xin tránh mặt ba mươi giây, tôi có việc muốn nói với đương sự của mình!”

Hai cảnh sát tòa án đứng ở ngoài cửa, đóng cửa lại. Người Thích Miễn cứng đờ.

Sau một giây tĩnh lặng, Chân Ý bước từng bước về phía anh ta, tiếng giày cao gót nện vào lòng anh ta, một hơi thở nguy hiểm tiến tới gần, anh ta hốt hoảng tới mức không thở nổi.

Cô đã tới gần, Thích Miễn vừa ngẩng đầu đã thấy ánh mắt sắc bén như dao của cô, nó xa lạ, giận dữ, lạnh lẽo và khủng khiếp. Anh ta sợ đến độ co rúm người lại, lập tức cúi đầu, nhưng Chân Ý đã tóm lấy tóc anh ta, kéo đầu anh ta lên, động tác thô bạo khiến Thích Miễn tưởng rằng da đầu mình đã bị cô xé toạc. Sóng lưng anh ta lạnh toát, không dám thở mạnh.

Chân Ý giật đầu anh ta lên, khoe miệng khế mấp má, từng câu từng chữ gần như rít ra từ kẽ răng: “Thích Miễn, tôi cảnh cáo cậu trước, cậu còn dám nói dối tôi, tôi sẽ quyên góp phí ủy thác của vụ án này. Sau đó! Cho cậu! Đi chết!”

Lần đầu tiên Thích Miễn bị một cô gái làm cho sợ hãi tới mức không dám mở miệng, người run lẩy bẩy.

“Cậu đã nghe rõ chưa?”

Thích Miễn gật đầu một cái, tóc bị kéo đau nhói.

“Rất tốt.” Cô cười lạnh. “Tôi hỏi cậu một lần cuối cùng, rót cuộc cậu hắt nước hay chất dễ cháy lên người Tề Diệu?”

Thích Miễn hoảng sợ, nhìn cô chăm chú mà không dám trả lời, nhưng ánh mắt cô hệt như khối sắt khổng lồ, bức bách khiến anh ta không thở nổi, cuối cùng anh ta suy sụp, đôi môi run rẩy dữ dội, thốt lên: “Chất... chất dễ cháy...”

“Bốp!” Một tiếng vang dội, cú tát giáng mạnh lên mặt anh ta: “Khốn kiếp!”

Thích Miễn bị đánh sứt môi chảy máu, mắt nổi đom đóm. Cảnh sát tòa án xông vào, chỉ thấy Chân Ý đá Thích Miễn, sắc mặt anh ta trắng bệch, ôm bụng lăn lộn dưới đất...

Mùa hè đã đến, cây anh đào trong sân đã sớm không còn một bông hoa, nhú lên những chồi lá non mơn. Cây chuối tây xanh mượt, cây kim ngân nõn nà, màu xanh biếc dần dần ôm trọn cả khoảnh sân nhỏ.

Chân Ý ngồi trên ghế mây, mệt mỏi nhìn ra cửa sổ. Sau sự cố lần trước, ông nội đã tới bệnh viện điều dưỡng tâm thần, ngôi nhà nhỏ ở sau trường học trở thành cảng tránh gió của một mình cô. Chêm gỗ chống cánh cửa sổ, trên bệ đặt mấy chậu hoa hướng dương vàng rực nho nhỏ. Con gió lướt qua, từng khóm đua chen. Chân Ý không mấy hứng thú, tâm trạng u ám như bầu trời giăng đầy mây đen. So sánh với ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ đúng là nực cười.

Chiếc điện thoại cũ kỹ đổ chuông reng reng, cô mệt mỏi không muốn nhúc nhích, chống mình dậy bắt máy: “Ai đấy ạ?” Cô nghe thấy giọng mình rất mong manh.

“Chân Ý.” Giọng Ngôn Cách trầm thấp, qua ống nghe dường như nhẹ nhàng mềm mỏng hơn bình thường.

Cô hòng cô như thít lại, không nói nên lời. Rõ ràng hôm ấy cô đã hẹn đi ăn, nhưng cô thua cuộc nên bỏ chạy. Tắt điện thoại, mắt nhắm mắt tích. Cô biết, nếu không làm vậy cô sẽ bị văn phòng luật, người ủy thác và phóng viên công kích. Cô không biết sao Ngôn Cách đoán được cô trốn ở đây, nhưng khi bạn biến mất, trên đời có người luôn biết bạn ở đâu, cảm giác này đúng là... khiến người ta muốn rơi lệ.

Cô nắm chặt ống nghe, ngẩn ngơ không lên tiếng.

Ngôn Cách nói: “Anh ở ngoài cửa, có thể mở cửa cho anh vào không?” Ông nghe và cửa sổ cùng truyền tới tiếng đẩy cửa gỗ kẽo kẹt ngoài sân, chông khớp lên nhau.

“Được.” Giọng cô rất yếu, cô đặt điện thoại xuống ra mở cửa.

Ngoài nhà, Ngôn Cách cất điện thoại, bước lên bậc thềm, cửa gỗ liền mở ra. Khuôn mặt tái nhợt và yếu ớt của Chân Ý xuất hiện trước mắt anh. Cô đi dép lê, chiều cao thấp hơn bình thường một chút, mặc chiếc váy ngủ mỏng tang, nổi bật thân hình gầy gò, không đứng thẳng nổi của cô.

Cô mở cửa, không thèm liếc nhìn anh mà xoay người đi vào, leo lên ghế mây nằm gọn lỏn, không buồn nói chuyện. Anh liếc nhìn khắp nhà, quần áo bẩn chất đầy sofa, hộp và giấy đóng gói thức ăn mua ngoài vứt khắp bàn, vết nước và vết bẩn thức ăn vương vãi mọi nơi. Anh đi tới bên cô, cô nhìn thẳng tắp ra ngoài cửa sổ.

“Tâm trạng không tốt à?”

“Vì sao tâm trạng không tốt chứ?” Mắt cô liếc về, nhìn chằm chằm anh với vẻ bực bội.

“Vụ kiện gặp vấn đề, Thích Miển lừa em, Thích Hành Viễn hãm hại em, báo chí đều nói em là luật sư tồi.” Ngược lại, anh thẳng thắn.

“Anh muốn làm em tức chết đấy à?” Chân Ý thiếu điều nhảy dựng, tiếc rằng thể lực không đủ, lại ngã trở về, ngực phập phồng. “Vì chuyện ấy mà tâm trạng em không tốt ư? Anh xem thường em quá đấy.” Cô quay ngoắt đi. “Bởi vì lời của anh, bây giờ tâm trạng của em không tốt rồi.”

Ngôn Cách dứt tay vào túi quần, hất cằm chỉ phòng khách: “Đây không giống trạng thái sinh hoạt của người có tâm trạng tốt.” Tiếp đó ánh mắt dừng tại khuôn mặt tái nhợt đến độ hơi tiêu tụy của cô: “Trông em cũng không giống người có tâm trạng tốt.”

“Đó là bởi vì...” Chân Ý bất đắc dĩ nhắm mắt lại. “Em bị tiêu chảy.”

“...” Ngôn Cách liếc mắt, chậm rãi lặp lại: “Tiêu chảy?”

“Ăn gì ra đấy, tinh thần của em có thể tốt sao?” Chân Ý uể oải nói: “Bây giờ ngay cả nước em cũng không dám uống.”

“...” Có thể nhìn ra được, môi cô khô nứt cả rồi.

“Tại sao không tới bệnh viện?”

“Không muốn!” Cô ôm bụng, khó chịu lắm lắm: “Chịu đựng một chút là được, trước kia em cũng thế. Em chỉ cần tới bệnh viện tiêm hoặc uống thuốc sẽ chuyển thành táo bón. Tiêu chảy là giải độc, em thích.”

“...” Ngôn Cách không hiểu nổi trong đầu phụ nữ chứa gì. Vì cái gọi là đẹp mà có thể chịu đựng vất vả như vậy. “Mấy ngày rồi?”

“Mới một ngày.”

“Mới.” Ánh mắt anh nghiền ngẫm.

“Nhìn gì? Em không muốn táo bón, đây là tự do của em!”

“Chân Ý.” Anh kiên nhẫn giải thích: “Như vậy sẽ khiến cơ thể mất nước, rối loạn điện giải...”

Chân Ý ngoáy tai một cách cường điệu, quay đầu đi: “Nói cứ như em sẽ nghe vậy.”

“...” Ngôn Cách á khẩu, nhìn cô vài giây rồi xoay người rời đi.

Chân Ý tưởng anh định đi, vội vàng ngoái đầu, lại thấy anh vào bếp. Ngay sau đó, cô nghe thấy tiếng nước chảy và tiếng hạt gạo nhảy lách tách, tinh tế và rất đổi dịu dàng. Không hề có tiếng nôi niêu xoong chậu va chạm, anh vào bếp cũng tựa như không nhiễm khói lửa.

“Em không cần ăn gì đâu, ăn rồi sẽ tiêu chảy.” Chân Ý hô lên. Bên kia làm ngơ.

Chân Ý mặc kệ anh, nghiêng đầu nằm xuống. Ánh mặt trời xuyên qua ngọn cây anh đào chiếu xuống âm áp; không khí phảng phất hương hoa kim ngân dịu dàng, bên tai là tiếng vào bếp của người đàn ông, âm cúng. Cô bỗng thấy buồn ngủ, cái bụng trống rỗng đang kêu ùng ục, nhưng cơn buồn ngủ đã ập tới. Trong

lúc mơ màng, dường như cô ngửi thấy mùi com. Không biết đã ngủ bao lâu, có ai đó lay nhẹ cô.

Cô mở mắt ra, Ngôn Cách một tay bưng bát, một tay đỡ bả vai cô: “Dậy ăn chút đi.”

Chân Ý dụi mắt, thấy là cháo, liền buồn bã lẩm bẩm: “Thật sự không thể ăn mà, ăn vào sẽ ra ngay.”

“Ăn cháo không sao đâu, nghe lời bác sĩ.” Anh kiên trì, giọng nói lại dịu dàng.

“Thật à?”

“Ừ, mặc dù lúc này nó sẽ ảnh hưởng tới khẩu vị của em, nhưng gạo có thể thúc đẩy chất bài tiết trở thành dạng rắn.” Anh cố gắng chọn từ uyển chuyển.

Chân Ý nhận lấy cái bát sứ nóng ấm, chẳng hề thấy ngán, ngược lại rất thèm ăn. Bát cháo bốc hơi nghi ngút, ngào ngạt mùi hương tự nhiên, nấu rất đặc, dinh dính, nước và gạo như thể hòa quyện vào nhau, màu sắc cũng rất đẹp, trắng như ngọc, lóng lánh trong suốt, múc một thìa, nặng nặng. Chân Ý không biết cháo nấu ở nhà có thể được như vậy, cho rằng đây là ngón nghề của quán cháo. Thổi phù phù bay hơi nóng, cô đưa thìa cháo vào miệng, cảm giác đặc quánh, hơi mặn, rất thơm ngon. Cô biết chắc chắn anh đã bỏ muối, bởi vì trước đó không lâu anh nói tiêu chảy sẽ làm rối loạn chất điện giải.

“Trước kia hồi học trung học, bác bảo em nấu cháo. Mỗi lần em nấu, gạo ra đặng gạo, nước ra đặng nước, chỉ có thể gọi là cháo loãng.”

Cô quay đầu nhìn Ngôn Cách. Anh xắn tay áo dọn dẹp phòng khách, bỏ quần áo bẩn vào sọt, gom rác vào túi nilon rồi buộc lại. Vừa chăm chú quét dọn, vừa trả lời cô: “Đó là do em không đủ kiên nhẫn.”

“Kiên nhẫn?” Chân Ý ăn thìa cháo lớn. “Đây được xem như bí quyết nấu cháo ư?”

“Không có bí quyết gì cả, chỉ cần luôn canh chừng.”

Luôn canh chừng? Chân Ý liếc nhìn đồng hồ treo tường, đã qua một tiếng rồi! Anh nấu hơn một giờ. Cô thật sự không kiên nhẫn, nấu cháo rất phiền phức, đây vung thì nước sẽ trào ra ngoài; không đây vung thì nước cạn rất nhanh. Buộc phải đứng bên cạnh, thêm nước từng lần, cầm thìa khuấy từng vòng mới có thể nấu được.

Cô nghĩ tới hình ảnh anh đứng cạnh bếp một tiếng đồng hồ, khuôn mặt thanh tú vẫn tinh khôi bình thản, không sốt ruột chút nào. Lòng cô bỗng được an ủi, ấm áp mà cảm động, như được ngâm mình trong dòng suối nước nóng vậy.

Ngôn Cách bỏ quần áo vào máy giặt, lấy khăn ra lau bàn trà, tiếp đó lấy cây lau nhà ra định lau nhà.

Chân Ý hơi ngại: “Anh để đó, lát nữa em tự làm.”

Ngôn Cách ngẩng đầu lên: “Không phải, chỗ này bẩn quá, khiến anh cảm thấy không thoải mái.”

“...” Ôi giờ, bác sĩ Ngôn cuồng sạch sẽ, cô thích nhất.

Cô ăn hết bát cháo to, dạ dày dễ chịu hơn nhiều. Đến khi dọn dẹp xong xuôi, Ngôn Cách mở hết cửa sổ gỗ ở tầng một, căn phòng lập tức thông thoáng sáng

sủa. Anh ngồi xuống, lại thấy cái bát trên bàn không vừa mắt, lẳng lẳng cầm đi rửa.

Khi trở về phòng khách, anh ngồi xuống chiếc ghế cạnh Chân Ý. Hai người im lặng ngắm nhìn sắc xanh ngoài cửa sổ. Mãi lâu sau, Ngôn Cách lơ đãng quay lại nhìn cô. Không biết cô đang nghĩ gì, ánh mắt đờ đẫn tỉnh mịch, ngân ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt an tĩnh và dịu dàng. Cô nằm nghiêng, váy ngủ rất mỏng, dán sát trên đùi để lộ hai bắp chân thon thả như nõ sen.

Có mấy lời cô nói hết như lời nguyện, vẫn văng vẳng bên tai anh. Anh nhớ lại nhiều năm về trước, cô thỏ thẻ: Cặp giò đẹp của em đẳng cấp thế giới đấy! Ngôn Cách kìm nén dòi mắt đi, chậm chậm lên tiếng: “Vẫn bận tâm chuyện Thích Miển à?”

Chân Ý nhìn anh: “Anh có tin em không bảo Thích Miển nói dối không?”

Ngoài mặt mạnh miệng, quả nhiên vẫn để bụng. Ngôn Cách vừa nhìn đã biết tông, nói: “Anh biết em là kiểu người gì.”

Một câu nói bình thản lại khiến sống mũi Chân Ý cay cay.

“Anh biết là tốt rồi, em mặc kệ đám người kia.”

Cô quật cường nói. Hôm ấy cô buồn bã nhất, bẽ mặt nhất, chẳng qua vì anh đang nhìn từ ghế dự thính. Vốn muốn cho anh thấy phương diện khí phách nhất, giỏi giang nhất; lại để anh chứng kiến dáng vẻ luống cuống, chật vật và thảm hại cùng cực của cô. Cô chưa bao giờ khuất nhục đến vậy, đứng giữa tòa mà chỉ hận không thể chui xuống hố. Bây giờ nhớ lại sự quẫn bách lúc ấy, cô vẫn xấu hổ đến đỏ mặt.

Ngôn Cách thấy sắc mặt cô rầu rĩ, bèn an ủi đầy lạ lẫm: “Chân Ý, đừng buồn nữa, hãy vui lên đi.”

Chân Ý ngờ vực nhìn anh, hoảng hốt vô cùng, không tin lời này có thể thoát ra từ miệng anh. Trước kia anh chưa từng an ủi cô. Cô quay người nhìn anh, thật ra từ khoảnh khắc anh gọi điện tới, tâm trạng cô đã tốt lắm rồi. Cô duỗi chân, bàn chân ngoắc lấy đùi anh: “Muốn em vui à? Ngủ với em, ngủ với em thì em sẽ vui ngay mà.”

“...” Ngôn Cách nói: “Vẫn còn lòng dạ đùa giỡn, xem ra tâm trạng không tồi.”

“Hừ.” Chân Ý dẫu môi, lại quay ngoắt đi. Những lúc thế này, anh không biết nói gì cả.

Buổi chiều ngày hạ, căn phòng yên tĩnh đến lạ, trong phòng khách còn vương lại mùi cháo thoang thoảng. Chân Ý nghiêng người nằm trên chiếc ghế mây bập bênh lớn, cổ chấp mở to mắt. Không biết tại sao, tâm trạng cô trở nên bất ổn, khẽ hít vào, cô đơn nói: “Anh không bao giờ dỗ dành em cả. Lúc là bạn gái của anh, anh không dỗ; bây giờ không phải, anh càng không dỗ. Lần nào em cũng phải tự dỗ mình.”

Cô nói lời này thật đau thương, nhưng lòng không hề bi ai, cũng không buồn bã, ngược lại rất bình lặng. Cô nhìn ánh mặt trời chói chang trên tán cây ngoài cửa sổ, suy nghĩ đến ngẩn ngơ. Cơn gió mùa hạ lùa vào, chiếc ghế bập bênh đung đưa, cô tưởng đó là ảo giác, nhưng ngay sau đó cái ghế dao động trên phạm vi lớn. Ngón Cách ngả người cạnh cô, cùng cô chen chúc nằm ngủ.

Không gian trên ghế tựa hơi nhỏ, thân thể hai người gối lên nhau, thậm chí cô có thể cảm nhận được lồng ngực anh đập phồng theo quy luật. Cô tựa bên anh, được thân thể cao lớn của anh bao phủ toàn bộ, trái tim hoàn toàn loạn nhịp. Thân mật quá đi mất! Anh chưa bao giờ như vậy.

Cô thấp thỏm ngẩng đầu lên nhìn anh, hé môi nhưng nói không nên lời.

“Thế này có được xem là ngủ cùng em không? Em có vui không?” Giọng anh bình lặng. Dứt lời, anh uể oải khép mi, hình như thật sự chuẩn bị chìm vào giấc ngủ. Khuôn mặt lúc ngủ của anh trầm lắng, khiến cô không thể dời mắt.

Hình như anh cảm thấy gì đó, mở mắt ra nhìn cô, bỗng dưng, anh hơi sừng sốt. Anh chưa bao giờ thấy cô có vẻ mặt như vậy, không chớp mắt, ngỡ ngàng, thậm chí đại khờ, mặt đỏ bừng, thế mà cô lại xấu hổ. Thật ra cô từng có cử chỉ thân mật hơn với anh, nhưng lần nào cũng do cô chủ động, vì thế cô không thể xấu hổ luống cuống. Còn lần này, bởi vì anh chủ động nên cô trở về là cô gái bình thường. Anh chợt thấy hơi áy náy, áy náy vì anh luôn quên thật ra cô là con gái.

Cuối cùng cô cũng phản ứng lại, cup mắt, kiêu căng dẫu môi: “Không vui, đồ chỉ biết chơi chữ. Hừ, em muốn phúc lợi trọn gói cơ.” Cô trở mình, ôm lấy người anh, đầu ngả vào vai anh, tìm vị trí thoải mái gối lên. “Không được phép đẩy em ra, nếu không em sẽ trèo lên người anh, anh không quăng nổi đâu.” Nói cứ như cô chưa từng bám dính lấy anh, còn anh chưa từng được trải nghiệm vậy... Thật ra anh không hề đẩy cô.

Cùng cô nằm trên chiếc ghế mây, đung đưa chậm chậm, cảm giác thoải mái cực kỳ. Đầu óc Chân Ý mông lung, tản mạn và lười biếng. Cô nói: “Hôm đó em bị Chánh án rầy la một trận.”

“Tại sao vậy?”

“Dù Thích Miễn lừa em, nhưng em không đủ khả năng suy xét.” Mặt cô ửng đỏ, sai lầm khiến cô xấu hổ, nhưng cô phải nỗ lực tự cứu vớt. “Em sai rồi, em muốn khoe mẽ, tốn bao nhiêu tâm tư vào màn hùng biện và lập luận màu mè hoa lá, lại không dồn công sức vào bước chuẩn bị cho ra ngô ra khoai, xem nhẹ điều tra cơ bản. Doãn Đạc quả là đại luật sư, đáng để em học tập.”

Cô khiêm tốn như vậy khiến anh bất ngờ. So sánh thất bại, từ đó tìm ra bài học; thảo nào cô trưởng thành nhanh đến vậy. Có điều, đừng nhắc tới Doãn Đạc được không. Anh khẽ nhíu mày: “Phạm lỗi, sớm còn hơn muộn.”

“Ừ.”

Con gió mát hiu hiu, mùi hương trong lành tràn vào. Không biết là của hoa kim ngân hay đến từ cơ thể anh. Cô dần dần buồn ngủ, lầm bầm nói: “Em hơi thất vọng vì chuyện Thích Miễn.”

“Ừ?” Anh hơi cúi đầu, hơi thở của cô ấm áp mà nhẹ nhàng, cơn trớn từ cổ tới lồng ngực anh râm ran. Vừa cúi đầu mở mắt, đã trông thấy khuôn mặt biếng nhác mà trắng ngần của cô đang gối trên vai anh. Thân thể nhỏ nhắn mềm mại của cô kề sát anh, trái tim anh đập hơi loạn nhịp. Lẳng lặng quan sát cô hồi lâu, cuối cùng anh yên lòng nhắm mắt lại.

Cô nhắm mắt: “Dù có giao dịch tiền bạc, dù đã ký cam kết giữ bí mật, anh ta vẫn không tin em. Phải tin tưởng một người, sao lại khó khăn đến thế?”

“Em bảo không hoàn toàn tin lời nói của người ủy thác, nhưng thật ra em thiên về tin tưởng bọn họ.”

“Phải, em xử sự quá cảm tính, đáng lẽ ngã một lần phải khôn ra mới phải.” Cô cắn môi, nhích gần tới anh.

Chiếc ghế bập bênh đung đưa chậm chậm, bên tai còn có tiếng tim đập mạnh mẽ của anh. Đáy lòng Chân Ý thanh thoi an bình: May mà cô tin anh, may mà anh đáng để cô tin. So với không được ai tin tưởng, cô cho rằng, không có ai để tin đáng buồn hơn.

Anh yên tĩnh bên cạnh cô, lại dường như cảm nhận được ý nghĩ của cô, chậm rãi gọi: “Chân Ý.”

“Hả?”

“Hôm ấy em gọi điện cho anh, anh không nhận được, anh thật sự xin lỗi.”

“Ừ.”

Thế giới tĩnh lặng, gió lay ngọn cây, ánh dương tuyệt đẹp. Anh nói: “Cảm ơn em đã tin tưởng anh như vậy.” Niềm tin có thể phò thác sinh mạng ấy quý báu xiết bao.

“Không cần cảm ơn.”

Cô nhắm mắt lại, cuộn mình trong lòng anh, khóe mắt ngấn giọt lệ nhưng khóe môi ẩn chứa nụ cười.

Chiếc ghế bập bênh vẫn lay động nhẹ nhàng, ôm nhau ngủ như vậy thật tốt. Có thể say giấc cùng anh, lòng cô trọn kiếp bình yên.

Trước giờ mở phiên tòa, Chân Ý năn nỉ Ngôn Cách đi dạo phố cùng cô, bảo rằng cần mua thứ đồ mà phải có đàn ông đi cùng mới mua được, là quần áo nam. Tác dụng của Ngôn Cách là... mặc áo, tác dụng của Ngôn Hủ... còn chờ khám phá.

Chân Ý đứng trên bậc thang, đưa lưng về hướng chạy của thang cuốn: “Thích Miễn khăng khăng nói anh ta hắt sơn, anh ta không biết trong có pha xăng, cũng không châm lửa.”

Ngôn Cách ngược mắt lên: “Em cho rằng Thích Miễn dừng lại trong quá trình chuẩn bị giết người hay chỉ hắt chất dễ cháy vô tình làm lợi cho người khác?”

“Có phải vậy hay không cũng không quan trọng.” Chân Ý nhoen môi. “Bởi vì em sẽ tiếp tục bào chữa vô tội.”

“Vô tội?”

“Ừ, trước đó Thích Hành Viễn trả phí luật sư, sau phiên sơ thẩm ông ta muốn chấm dứt hợp đồng, nhưng Thích Cần Cần đã lên đưa tiền cho em, bảo em cứu em trai cô ta.” Cô cười rạng rỡ, ra vẻ tham tiền. “Siêu siêu nhiều tiền luôn, em sắp phát tài rồi, đương nhiên phải bào chữa vô tội cho cậu ta chứ.”

Ngôn Cách lặng thinh. Anh đoán trước được Chân Ý sẽ tiếp tục giúp Thích Miễn, bởi vì Thích Miễn giống cô, đều là đứa trẻ bị người thân vứt bỏ. Thật ra cô không nhất thiết phải giả bộ tham tiền trước mặt anh, bởi vì thật ra anh hiểu cô hơn cô tưởng tượng nhiều.

Trung tâm thương mại tiếng nhạc du dương, thang cuốn di chuyển chậm chậm lên trên. Ánh mặt trời chiếu lên mặt cô trắng ngần mà duyên dáng, tôn lên đôi mắt trong veo vô cùng cố chấp. Đúng là cô gái ương ngạnh, Ngôn Cách nghĩ. “Anh đoán, Thích Miễn nói anh ta đổ sơn để làm Tề Diệu xấu hổ chứ không muốn giết cô ta, còn em thì tin anh ta.”

“Đúng, em tin. Lần này là tin tưởng khách quan.” Chân Ý nghiêm túc hẳn lên. “Anh ta nói dối là hắt nước vì Tề Diệu bị thiêu chết bởi chất dễ cháy do anh ta hắt, anh ta sợ. Em còn cảm thấy anh ta nói dối vì có người bảo vậy. Nhưng dù thế nào đi nữa, anh ta vốn chỉ muốn làm xấu mặt Tề Diệu, đổ sơn chính là thủ đoạn bôi xấu thường dùng. Chẳng qua vừa hay là sơn dễ cháy, còn có người trộn lẫn xăng.”

“Đây chỉ là khuynh hướng và khả năng.” Ngôn Cách hỏi: “Chứng cứ khách quan thì sao?”

“Bật lửa! Cảnh sát tìm thấy bật lửa trong thùng rác phòng khách sạn của Thích Miễn, cho rằng đây là hung khí. Trên áo Thích Miễn dính sơn, anh ta nghĩ đến việc lái xe đem vứt, vậy mà lại ném bật lửa ở khách sạn à?”

“Chân Ý.” Ngôn Cách nhắc nhở: “Em cần chứng cứ mang tính quyết định.”

“Có chứ, xem như Doãn Đặc tặng em thu hoạch bất ngờ.” Chân Ý nhếch miệng cười, ngoắc ngón trỏ với anh, giọng điệu bất giác trở nên nũng nịu. “Muốn biết à? Tới gần thêm chút, em nói thầm với anh.”

Ngôn Cách không tò mò lắm, cũng không cảm thấy hứng thú gì cho cam, nhưng thấy nụ cười rạng rỡ vui vẻ của cô, anh vẫn phối hợp hơi nghiêng người, kề tới sát cô. Chân Ý rất hài lòng, ghé người qua nói khẽ vào tai anh. Ngôn Cách lắng tai nghe, không hề kinh ngạc, giống như anh nghĩ.

“Đúng, Thích Miễn thật sự không phải là hung thủ.”

Chân Ý đứng trên bậc thang, kề tai Ngôn Cách thầm thì. Thang cuốn đi tới điểm cuối, bậc thang thấp dần, chiều cao của cô cũng chậm chậm giảm xuống, đôi môi lơ đãng sượt qua tai anh như chuồn chuồn lướt nước... Hai người đều hơi khựng lại, không hề nhúc nhích.

Bậc thang chậm rãi san bằng, đôi môi mềm mại hé mở của cô mon trón gò má lạnh lạnh của anh, lướt theo một đường, chạm tới cần cổ thon dài rắn chắc, rồi xuống dần... sượt qua lồng ngực ấm áp của anh. Tiếng lòng rung động.

Thân thể cô được bóng dáng cao ráo của anh bao phủ, tầm mắt rộng rãi bị che lại toàn bộ. Không gian chật hẹp tràn ngập mùi hương tươi mát và kích

thích của anh. Đầu óc cô ngây ngẩn, quên mất thang cuốn đã tới điểm cuối, quên luôn cả việc nhắc chân. Gót giày bị kẹt, cô bưng tỉnh, lão đảo lùi ra sau. Lúc sắp ngã, Ngôn Cách nắm lấy hông cô, kéo cô trở lại, cô đâm sầm vào lồng ngực anh. Trống ngực cô đập thành thịch, không nở buông ra. Cô tựa lên ngực anh, níu lấy áo anh, quỵên luyến không chịu buông tay.

Hai người vẫn đứng ở đầu cầu thang cuốn, Ngôn Hủ đứng sau chơi N liên hoàn, theo thang cuốn đi lên bắt chợt đụng phải lưng Ngôn Cách. Chân Ý vẫn chưa đứng vững, suýt nữa bị xô ngã; Ngôn Cách ôm chặt lấy cô hơn theo phản xạ.

Vài giây sau, Ngôn Hủ tháo xong cái vòng trên tay mới mông lung ngẩng đầu lên: Ô, vừa mới xảy ra sự cố giảm đáp ư? Vài giây sau: Có cần báo cảnh sát không? Sau vài giây nữa, anh suy nghĩ cực nhanh: Điện thoại của cảnh sát là 110, đổi thành số hệ nhị phân là 1101110, hệ tam phân là 11002, hệ tứ phân là 1232, ngũ phân là 420, lục phân là 302... tam thập lục phân là 32... Sau khi suy nghĩ mấy số liên tiếp trong chớp nhoáng thì đã kẹt cứng... Dùng số nào để gọi điện đây? Cau mày rối rắm hồi lâu, ồ, không cần nữa, không xảy ra sự cố giảm đáp... Anh lại cúi đầu chơi tiếp.

Ngôn Cách hơi sừng sốt, buông Chân Ý ra rồi lảng lạng dời mắt đi, chuyển sang vấn đề khác: “Lúc này trên đường tới đây, em nói muốn suy luận cùng anh mà.”

“Toàn phá hỏng không khí, đồ chán ồm!” Chân Ý lườm anh, rất luyến tiếc buông tay áo anh ra.

Nhưng cô lập tức hân hoan trở lại, cô thích thảo luận với anh về chuyên môn của từng người. Cô không phải là bác sĩ, cũng không phải nhà khoa học, nhưng nghe anh nói đến tất cả những gì có liên quan đến tâm thần, thần kinh hay bệnh tâm lý... vừa hay cô đều rất có hứng thú.

Anh không phải là luật sư, cũng không phải cảnh sát, nhưng mỗi khi cô nói đến mọi chuyện liên quan tới trình thám, đặt câu hỏi, phát hiện nói dối, xét xử... anh đều có thể bình tĩnh đưa ra quan điểm. Mỗi người có lĩnh vực riêng của mình, mỗi người cũng có thể hiểu được đối phương, cũng sẽ chìm đắm vào đó, cảm giác như vậy quá tuyệt diệu.

Trung tâm thương mại phảng phất mùi hương, âm nhạc nhẹ nhàng.

“Mặc dù mấy ngày qua bận việc của Thích Miễn, nhưng em rất quan tâm hung thủ là ai. Đầu tiên là động cơ gây án, tập trung vào người nhà họ Thích, Tề Diệu không chơi với ai ở thành phố K này, không thể gây thù oán trong thời gian ngắn. Gần đây thành phố K không xảy ra vụ án ác liệt tương tự, cũng không phải tội phạm chống xã hội giết người liên hoàn lựa chọn mục tiêu ngẫu nhiên.”

Ngôn Cách cup mắt nhìn cô, dáng vẻ khi cô nghiêm túc và chuyên nghiệp thật đẹp.

“Tiếp theo là cách gây án, tại sao Tề Diệu lại đi thang máy của nhân viên? Có người hẹn cô ta, góc hành lang không có camera cũng không có nhân viên trực ban, là nơi giao dịch tốt nhất.”

“Giao dịch?”

“Đúng vậy. Rất có khả năng Tề Diệu không phải là hung thủ giết chết Ngải Tiểu Anh, trái lại cô ta đã phát hiện ra điều gì đó, dùng thứ này uy hiếp. Vừa hay đêm đó Thích Miển cũng có mặt, kết quả anh ta bị vu oan. Sơn ở cầu thang đã khô từ lâu, nhưng biển báo viết sơn chưa khô, kẻ đó ép Thích Miển không thể chạy trốn theo đường thang bộ, chỉ có thể đi lối hành lang để người ta nhìn thấy. Còn cái bật lửa trong thùng rác, hung thủ muốn hãm hại anh ta.”

Ngôn Cách: “Vì vậy, không phải là Thích Cần Cần.”

“Đúng vậy, quan hệ của hai chị em họ rất tốt, em trai chỉ nghe lời chị gái, chị gái cũng chỉ quan tâm em trai. Nếu Thích Cần Cần giết Tề Diệu sẽ không vu oan cho Thích Miển. Vì thế chỉ còn Thôi Phi và Thích Hành Viễn thôi.”

“Vậy em định làm thế nào?” Ngôn Cách hỏi. Dù gì Thôi Phi cũng là chị họ của cô, cô được bác và chị họ nuôi nấng.

Chân Ý hít vào: “Trước tiên cứu Thích Miển đã, sau đó tự thú.”

Ngôn Cách gật đầu, dăm chiêu. Chân Ý không muốn không khí lúng túng, nhìn quanh quất rồi thò người ra sau anh: “Ngôn Hủ, đừng đi lạc đấy nhé!”

Một lúc lâu sau, Ngôn Hủ bị gọi tên nghi ngờ cau mày: Tại sao mình phải đi lạc chứ?

Đi dạo trung tâm thương mại cùng Ngôn Cách và Ngôn Hủ có cảm giác rất lạ lùng. Bên cạnh là hai mỹ nam giống nhau như đúc, toát lên khí chất lãnh đạm kỳ quặc. Dưới ánh mắt của mọi người, trái tim Chân Ý bùng nổ, cả quãng đường vui phơi phới. Lúc mua đồ, ngược lại cô không có ý giờ thối hoạnh hoẹ, nghiêm túc so sánh mấy cửa hiệu, cuối cùng chọn một bộ vest thiết kế trẻ trung sáng sủa: “Ngôn Cách, thử bộ này đi.”

“Anh ư?”

“Đúng, Vóc dáng anh tương tự người đó.”

Người đó? Vóc dáng anh tương tự người đó ư? Gần đây anh từng gặp một người, có nghề nghiệp rất hợp với luật sư Chân.

“Không muốn.” Hình như anh đang chống đối.

“Ồ?”

“Anh không muốn thử.” Giọng nói lạnh tanh.

Chân Ý hoang mang, vừa nãy còn tốt mà. Vậy không cần thử nữa, dù gì người thật không tới, luôn có sai lệch. Cô cầm bộ vest úm thử trước mặt anh, chăm chú ngắm nghía ở cự ly cách một cánh tay: “Ừm, vóc dáng người đó khá hơn anh một chút, nhưng vẫn mặc được. Da không trắng bằng anh nhưng vừa hợp.”

Ngôn Cách mím môi: Hừm, nói thân thể anh không cường tráng, màu da anh không khỏe mạnh.

Chân Ý mua vest, chọn áo sơ mi, lúc ra cửa nói: “Mua mấy cái quần lót nam nữa.”

“Anh không đi.” Ngôn Cách lẳng lẳng nói, quay đầu đi về phía khác. Ngôn Hủ đuổi theo không rời một bước. Chân Ý vội kéo người dẫn đầu. Thấy tay cô nắm chặt lấy tay áo anh, lòng dạ Ngôn Cách như được xoa dịu, chuyển mắt nhìn cô.

Chân Ý hỏi: “Sao lại không đi, viện nghiên cứu có việc gì đột xuất à?”

Anh không lên tiếng, không ngờ Chân Ý cho rằng anh ngầm thừa nhận, đương nhiên cô không so đo, một mình đi mua cũng được, bèn rộng lượng thoải mái nói: “VẬY anh nhanh đi đi. Nhưng nói cho em biết trước đã, quần lót nam giới có cùng một cỡ hay chia lớn nhỏ thế?”

“CÓ hết cả.” Anh hơi ra sức, giằng tay cô ra.

“Ừm.” Chân Ý xoay người đi, còn hờn hờ vẩy tay với anh. “Anh đi mau đi.”

Ngôn Cách đứng lẳng hồi lâu. Ngôn Hủ đi đến bên anh, cúi đầu chơi cừ liên hoàn, thuyết minh giúp anh: “Ừ, tôi muốn đuổi theo.”

“...” Ngôn Cách im lặng vài giây, cuối cùng đi theo Chân Ý. Đi một lát, anh hỏi băng quơ: “Mua cho ai thế?”

“Thích Miễn!”

“Thích Miễn?” Điều này quả thật nằm ngoài dự liệu của anh.

“Mong rằng anh ta trông không chán chường như vậy nữa, mà tôn nghiêm một chút.”

Vừa rồi anh làm gì thế không biết? Ngôn Cách: “Không phải ra tòa phải mặc áo tù sao?”

“Đã xin được đặc cách rồi.” Chân Ý nói: “Về phần quần lót, là chị gái anh ta bảo em nhân tiện mua luôn.”

Ngôn Cách đưa tay lên day ấn đường.

“Anh mệt à?” Chân Ý cau mày.

“Ừ.” Anh nói qua quít.

“VẬY em sẽ nhanh một chút.”

Mua đồ xong xuôi, Chân Ý muốn tới trại tạm giam thăm Thích Miễn, Ngôn Cách nói đi cùng cô. Chân Ý quan tâm: “Nhưng không phải anh cảm thấy mệt sao, hơn nữa viện nghiên cứu còn có việc, hay là anh về trước đi.”

“...”

Ngôn Hủ ngẩng đầu nhìn Ngôn Cách: Anh trai từng bảo, nói dối sẽ bị vạch trần. Quả nhiên...

“Không sao, thuận đường.” Ngôn Cách nói ngắn gọn như thường. Ngôn Hủ cúi đầu: Nói dối nhiều lần liên tiếp, đáng khinh bỉ.

Chân Ý vừa định lên xe lại trông thấy con đường phía đối diện có cửa hàng sô-cô-la, đôi mắt sáng rực: “Sô-cô-la có thể giảm bớt mệt mỏi, bổ sung năng lượng. Anh đợi em nhé!”

Ngôn Cách còn chưa kịp nói gì cô đã chạy đi như bay. Nhưng khoe mắt thoáng thấy thứ chẳng lành, lòng dạ anh lạnh toát, băng đi như cơn gió. Bởi vì trong lúc đó, như thể chờ đợi đã lâu, một chiếc xe tải bỗng dưng xuất hiện, tăng tốc lao về phía Chân Ý.

“Chân Ý!”

Thôi Phi ngồi ở ghế dự thính, vẻ mặt thong dong nhìn Thích Miễn ở ghế bị cáo. Chánh án và các thẩm phán đều đã ra tòa, Chân Ý lại chưa xuất hiện.

Chánh án hỏi: “Luật sư Chân đâu rồi, cô ta không hiểu kỹ luật của tòa án sao?”

Dương Tư nhìn Giang Giang, Giang Giang đứng dậy: “Thưa Chánh án, luật sư Chân gặp tai nạn giao thông. Nếu chị ấy có thể tới, nhất định sẽ tới ngay.”

Chánh án nói: “Tòa án có quy định của tòa án, cô ta cứ việc nghỉ ngơi cho khỏe đi, không cần đến nữa.”

Thôi Phi hơi nhoèn khoe môi, đôi mắt lóe lên tia sáng sắc bén, nó sẽ không tới đâu.

“Toàn thể đứng dậy.” Thôi Phi mỉm cười đứng dậy, chờ đợi tuyên bố mở phiên tòa, đến lúc đó không ai có thể bước vào nữa.

“Xin chờ một lát ạ!”

Giọng của Chân Ý ư? Thôi Phi kinh ngạc quay đầu lại. Chân Ý lao tới, trên tay quần băng, chạy đến mức không thở ra hơi.

Mọi người bàn tán xôn xao, Chánh án nhìn cô cảnh cáo. Thôi Phi vẫn không thể tin. Có người đến ngồi bên cạnh, là Ngôn Cách. Lúc ngồi xuống, tay áo anh cuộn lên, để lộ lớp băng vải trắng tinh chói mắt trên cổ tay. Thôi Phi hiểu ra đại khái, không ngờ lại lôi cả Ngôn Cách vào vụ này, thử dò hỏi: “Câu và Tiểu Ý hẹn hò rồi à?”

Ngôn Cách không nhìn chị ta, đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng, ánh mắt vẫn ghim chặt vào người Chân Ý.

Phần đầu của phiên tòa xét xử không dậy một ngọn sóng, nhân viên khách sạn ra tòa lần trước không đáng tin cậy nên hủy bỏ tư cách nhân chứng; đến phiên tòa phúc thẩm, Chân Ý mời một nhân chứng mới, bác sĩ Tiểu Kha. Đây là đề nghị của Ngôn Cách.

“Bác sĩ Tiểu Kha, có thể giới thiệu thân phận của anh không?”

“Nghiên cứu viên tâm thần và tội phạm học tại Viện nghiên cứu Tâm thần số I.”

“Nghiên cứu tâm thần và tội phạm học là có nghĩa gì?”

“Nghiên cứu mối quan hệ giữa người có vấn đề tâm thần và phạm tội.”

“Người có vấn đề tâm thần và người bình thường phạm tội có gì khác biệt?”

“Người có vấn đề tâm thần tuân theo quy luật phạm tội riêng, bởi vì xã hội hiện đại có rất nhiều người mắc phải vấn đề tâm thần ở mức độ khác nhau, vì vậy không dễ phân chia. Nhưng những chứng bệnh nặng sẽ khá nổi bật.”

“Có thể đưa ví dụ không?”

“Ví dụ như rối loạn nhân cách chống xã hội.”

“Người dân đều nói hung thủ của vụ phóng hỏa trong thang máy này khá tàn nhẫn vô tình, thủ đoạn khiến người ta cảm phẫn, qua cái nhìn chuyên nghiệp của mình, anh có thể nhận thấy điều gì?”

“Hung thủ là kẻ vô cảm tàn nhẫn, rất có thể không có khả năng đồng cảm, chắc hẳn mang nhân cách chống xã hội. Người như vậy tồn tại sẽ mang lại nguy hại rất lớn cho xã hội.”

“Ừ.” Chân Ý gật đầu. “Mười ngày trước tôi đã yêu cầu tòa án mời các anh giám định cho người ủy thác của tôi, xin hỏi kết quả thế nào?”

“Anh Thích Miễn không bị rối loạn nhân cách chống xã hội.”

“Vì thế, anh cho rằng anh Thích Miễn có khả năng không phải là hung thủ?” Chân Ý nhấn mạnh năm chữ cuối.

“Đúng.”

Mọi người bắt đầu suy tư, không phải Thích Miễn ư?

Chân Ý cầm một tờ giấy được đựng trong cái bao mỏng tang. “Đây là giấy giám định tâm thần của Viện nghiên cứu Tâm thần số I thành phố K.”

Trợ lý thẩm phán trình lên cho Chánh án và các thẩm phán. Mục đích của Chân Ý rất đơn giản, chứng cứ như giấy giám định rất khó phản bác. Cô muốn dẫn dắt ý nghĩ của mọi người, mặc dù đồng thời mạo hiểm nguy cơ bị chỉ trích, cô cũng không màng, bởi vì cô càng muốn...

Chân Ý ngồi xuống, Doãn Đạc bắt đầu hỏi: “Bác sĩ Tiểu Kha, vừa rồi luật sư Chân hỏi anh, anh Thích Miễn có khả năng không phải là hung thủ phải không?” Anh nhấn mạnh ba chữ “có khả năng”.

“Đúng.”

“Có khả năng?” Đặc biệt nhấn mạnh.

“Đúng.”

“Vì vậy không thể tuyệt đối.”

“Phải.”

Doãn Đạc: “Nếu tôi hỏi anh, anh có thể khẳng định anh Thích Miễn không phải hung thủ không, anh sẽ trả lời thế nào?”

“Tôi không thể khẳng định.” Bác sĩ Tiểu Kha rất thành thật: “Chỉ nói là có khả năng rất lớn không phải là hung thủ.”

Doãn Đạc tiếp tục: “Bác sĩ Tiểu Kha cho rằng người bị rối loạn nhân cách chống xã hội có hành vi phóng hỏa giết người là điều hoàn toàn nằm trong phạm vi hợp lý phải không?”

“Đúng.”

“Nếu suy ngược lại, phóng hỏa giết người nhất định do người bị rối loạn nhân cách chống xã hội gây nên, suy luận như vậy không thể được xem xét.”

Đây là lỗi logic theo thói quen thường bị bỏ quên. Tiểu Kha suy nghĩ trong chốc lát: “Đúng, là như vậy.”

Giang Giang và Dương Tư liếc nhìn nhau, Chân Ý rất bình tĩnh.

“Tôi đánh giá rất cao sự thành thật của anh.” Doãn Đặc mỉm cười, nói thông thả: “Người bị rối loạn nhân cách chống xã hội sẽ có hành vi tàn nhẫn với người xa lạ mà không hề mang gánh nặng tâm lý phải không?”

“Đúng.”

“Nhưng giữa Thích Miễn và Tề Diệu có thù hằn, vì vậy dù anh ta không có nhân cách chống xã hội cũng sẽ gây ra hành vi như vậy do bị mối thù sai khiến.”

“Chuyện này tôi không dám chắc.”

“Tại sao không chắc?”

“Thù hận sẽ sai khiến con người ta giết người, đâm dao, bóp cổ, ẩu đả, nhưng mức độ tàn nhẫn của thiêu cháy rất cao, tôi không cho rằng một người bình thường sẽ vì hận thù mà làm vậy.” Doãn Đặc nhận ra câu trả lời này đã được Chân Ý trau chuốt.

“Nhưng anh cũng không thể khẳng định hoàn toàn?”

“Đúng vậy.”

“Vì thế, nếu Thích Miễn thật sự làm chuyện như vậy, mức độ tàn nhẫn của anh ta rất khủng khiếp phải không?”

Mượn lực chống lực, giỏi lắm!

Chân Ý đứng lên phản đối: “Phản đối. Công tố viên suy luận kết quả chưa được chứng minh, còn dùng suy luận ấy gây ảnh hưởng ngược lại tới kết quả.” Trong môi trường áp lực cao mà vẫn nhạy cảm với logic như vậy chỉ có thể là đầu óc của luật sư.

Ghế dự thính im lặng như tờ, đều bị thu hút đến mê mẩn trước màn đấu trí. Giang Giang và Dương Tư cũng hơi run rẩy bởi bầu không khí kịch liệt này.

“Phản đối hữu hiệu.”

Doãn Đặc gật đầu: “Tôi đã hỏi xong.”

Tiếp đó, Thích Hành Viễn ra tòa làm chứng một lần nữa, Doãn Đặc đặt câu hỏi trước, biểu hiện của ông ta không khác gì lúc sơ thẩm, lời khai nghẹn ngào vì đại nghĩa diệt thân quá rúng động và đầy sức thuyết phục, một lần nữa khiến phán đoán trong lòng mọi người dao động.

Thích Miễn mặc bộ vest phẳng phiu, bình thản tĩnh lặng, cảm xúc không kích động như trước nữa, từ đầu đến cuối nét mặt vẫn không thay đổi. Gần một tháng sợ hãi và đau khổ trong nỗi hoang mang mờ mịt tại nơi tạm giam đã khiến anh ta gầy đến mức đáng sợ, không còn là cậu ấm dám trêu ghẹo Chân Ý hồi đầu nữa. Nhưng vì ăn mặc sạch sẽ nên vẫn còn bóng dáng của anh chàng điển trai.

Đến lượt Chân Ý đặt câu hỏi. Lần trước Thích Hành Viễn ra tòa bất thành khiến cô không kịp ứng phó, lần này cô sẽ không bối rối như vậy nữa. Chân Ý hỏi: “Xin trần thuật mối quan hệ giữa ông và đương sự tôi.”

“Cha con.”

“Theo ý của ông, người cha có nghĩa là?”

Câu hỏi của cô khiến Thích Hành Viễn sững sờ, ánh mắt của Thích Miển cũng liếc tới.

“Cha là người sinh thành nuôi nấng con trai, có quan hệ máu mủ.” Ông ta giải thích.

“Bài vở quá, tôi tưởng câu trả lời của ông sẽ có tình cảm hơn chứ.”

“Tôi...”

“Lúc ông trả lời câu hỏi của công tố viên Doãn, ông nói rất yêu con trai, bởi vậy mới không thể nhìn anh ta phạm sai lầm. Ông đã trải qua đấu tranh tình cảm, hồi đầu muốn che giấu nhưng về sau lý trí chiến thắng tình cảm, một giây cuối cùng lại ra tòa làm chứng. Phải vậy không?”

“Đúng.”

“Tổng kết lại, ông rất quan tâm yêu thương con trai, nhưng chỉ có thể nén đau thương mà tố giác.” Trọng điểm ở câu nói phía sau.

“Phải.”

“Nhưng theo tôi được biết, ông không quan tâm anh ta lắm, trong quá trình trưởng thành cũng không thương yêu gì cho cam.” Trọng điểm trở lại nửa câu đầu.

“Tôi... không.”

“Đương sự nói cho tôi biết, hồi anh ta còn bé, ông hiếm khi quản giáo và quan tâm anh ta, ngay cả khi anh ta đổ bệnh nằm viện một tháng ông cũng không ngó ngang, chứ đừng nói là hộp phụ huynh hay tâm sự, phải không?”

Sắc mặt Thích Hành Viễn thay đổi. Doãn Đạc: “Phản đối, câu hỏi không liên quan.”

Chánh án: “Đề nghị luật sư bào chữa đi thẳng vào chủ đề.”

“Vâng.” Chân Ý cao giọng: “Mối quan hệ cha con giữa ông và đương sự của tôi khá ác liệt, ông làm chứng không phải vì yêu, mà bởi vì hận.”

“Không phải vậy!” Thích Hành Viễn giận dữ quát lên, tức tối đập bàn nhưng không nói được gì thêm.

“Ông Thích, tôi đã đụng phải vết thương của ông ư? Đây là tòa án, xin hãy khống chế cảm xúc của mình.” Cô nở nụ cười chân thành, cắn ngược lại một phát.

Ghế dự thính xì xầm bàn tán.

“Vừa rồi bác sĩ Tiểu Kha nói người châm lửa rất có khả năng bị rối loạn nhân cách chống xã hội, xin hỏi nhà họ Thích có kiểu người như vậy không? Có người nào đó vừa hay ông muốn bảo vệ sao? Ví dụ như vợ ông, ví dụ như bản thân ông – kẻ “thậm chí không thương yêu con trai ruột của mình”?” Lộ bỏ từng lớp từng lớp, hệt như mèo vờn chuột.

“Cô nói vớ vẩn.” Thích Hành Viễn đỏ mặt tía tai, suýt nữa đứng vụt dậy khỏi ghế nhân chứng.

“Phản đối!”

“Phản đối hữu hiệu.”

Chân Ý không hỏi kỹ hơn nữa. Không sao, đã đạt được mục đích rồi. Điều cô muốn chỉ là nói những lời này trước mặt công chúng: Ngay cả con trai ruột của mình cũng không thương yêu. Một khi Thích Miễn không còn bị tình nghi nữa, đương nhiên mọi người sẽ bắt đầu nghi ngờ người cha ruột Thích Hành Viễn này vì sao phải làm chứng giả. Đến lúc đó, vấn đề của Chân Ý sẽ thành đầu đề, đồ mỗi nghi ngờ lên đầu Thích Hành Viễn và Thôi Phi.

Cô tiếp tục: “Ông Thích, ông thấy Thích Miễn châm lửa bằng tay phải đúng không?”

“Đúng.”

“Không phải là tay trái à?”

“Không phải, tay trái nó bị thương, hôm đó còn quấn băng nữa.”

“Vì thế, ông nhìn thấy anh ta châm lửa bằng tay phải?” Chân Ý lặp lại.

“Đúng. Khi đó đã không kịp nữa, bởi vì là con trai tôi nên tôi không báo cảnh sát ngay từ đầu. Là lỗi của tôi.” Thích Hành Viễn than thở: “Là tôi hại nó...”

Chân Ý ngắt lời: “Ông chắc chứ?”

“Chắc.” Ông ta khẳng định: “A Miễn dùng tay phải đốt một tờ giấy, sau đó ném giấy vào thang máy.”

“Có thể miêu tả trạng thái tay phải của Thích Miễn không?”

Câu hỏi rất kỳ lạ. Thích Hành Viễn trở nên cảnh giác, suy nghĩ hồi lâu lại không rõ nguyên do, hỏi: “Trạng thái gì cơ?”

“Miêu tả tay phải của đương sự tôi mà ông thấy.”

“Tôi... tôi không chú ý.”

“Ông không thấy ư?” Chân Ý lên đôi khái niệm, kích động ông ta.

Quả nhiên Thích Hành Viễn mắc mưu: “Tôi có thấy, rất bình thường, không có gì đặc biệt cả.”

“Vậy ư? Nhưng chiếc áo sơ mi công tố viên Doãn tìm thấy lại cho thấy trên cả ống tay áo bên phải đều là sơn và xăng. Khi đó, ông không thấy tay áo anh ta ướt sũng dính chặt trên cánh tay ư?”

Doãn Đặc ở bên cạnh chột hiệu ra, anh đã sơ suất, hoặc là, anh đã bị cô đánh bại rồi. Chứng cứ anh tìm thấy lại trở thành tiền đề cho Chân Ý đánh bại anh!

“Cô nói thứ đó à. Tôi nhìn thấy mà.” Thích Hành Viễn nói: “Tay áo nó ướt sũng, tay cũng ướt. Là nó hắt, nó châm lửa.”

Chân Ý nhiu mày, nghiêm nghị nói: “Ông chắc chứ? Ông có thể lặp lại một lần nữa được không?”

“Tôi nhớ rất rõ.” Thích Hành Viễn lặp lại lời khai.

Vẻ mặt Chân Ý nghiêm cẩn: “Ông Thích, ông biết hậu quả của việc khai man chứ?”

Cô căng thẳng như vậy, ngược lại Thích Hành Viễn càng chắc chắn hơn: “Tôi biết, tôi không nói dối, tôi đảm bảo sẽ gánh chịu trách nhiệm pháp luật cho lời nói của mình.”

Câu nói đồng đạc khiến mọi người tin tưởng. Nhưng trong giây phút yên lặng, khóe môi Chân Ý dần dần cong lên. Thích Hành Viễn bỗng đứng hoảng hốt, nụ cười của Chân Ý biến mất hoàn toàn trong nháy mắt, lớn giọng quát đầy nghiêm nghị: “Ông nói dối!”

Cô bước đến trước ghé nhân chứng, nắm lấy mép bàn, nhìn xuống từ trên cao, khí thế ngút ngàn: “Đề nghị ông Thích trả lời tôi, trên tay Thích Miển dính đầy chất lỏng dễ cháy, lúc anh ta bật lửa, tại sao không cháy lan đến tay mình vậy? Tay anh ta cầm tờ giấy bốc cháy ném vào thang máy, tại sao ngọn lửa không lan khắp tay anh ta chứ? Thích Hành Viễn, ông khai man!”

Thích Hành Viễn kinh ngạc. Sau giây phút im phăng phắc, phòng xử án dậy tiếng bàn tán xôn xao.

Chân Ý giơ tay lên chỉ vào ông ta, tốc độ nói cực nhanh, chỉ trích với vẻ mặt nghiêm nghị: “Thích Hành Viễn, ông vu oan cho con trai để anh ta đi chịu chết ư? Tại sao vậy? Bởi vì ông biết thủ phạm là ai, bởi vì ông muốn bảo vệ thủ phạm nên không tiếc hi sinh con trai ruột của mình. Hồ dữ không ăn thịt con, ông còn không bằng cầm thú! Nói! Thủ phạm là ai? Hung thủ khiến ông đổi bằng con trai mình là ai? Có phải là...”

“Cô ngậm máu phun người, nói xằng nói bậy! Tôi không có!” Thích Hành Viễn nổi giận, nhưng lời phản bác của ông ta không có trọng lượng, chỉ có thể gầm thét thô bạo mà yếu ớt.

“Trật tự!” Chánh án gõ búa thật mạnh, bảo cảnh sát tòa án chế ngự ông ta. “Ông Thích, ông giải thích thế nào đây?”

Thích Hành Viễn mềm nhũn trên ghé nhân chứng, vẻ mặt đờ đẫn, tự biết đã hết hy vọng.

“Ông Thích, ông bị nghi ngờ khai man, che giấu sự thật, đề nghị sau khi phiên tòa này kết thúc hãy phối hợp với cảnh sát điều tra thêm một bước nữa.”

Xoay chuyển 180 độ, phòng xử án xì xào âm ỉ. Thời gian nghỉ giải lao ngắn ngủi, nhân viên có phận sự rời khỏi phòng xử án. Theo thường lệ, Chân Ý và Doãn Đặc bị Chánh án gọi đi, lần này Doãn Đặc bị mắng một trận.

“Là sơ suất của tôi.” Doãn Đặc thừa nhận sai lầm. “Tôi không chú ý chi tiết này, may có luật sư Chân, nếu không đã đổ oan cho người vô tội rồi.”

Chánh án vẫn không buông tha: “Cho dù không có chi tiết này, với khả năng của mình mà cậu không nhận ra Thích Hành Viễn nói dối ư?”

Doãn Đặc đỏ mặt: “Xin lỗi, là tôi nóng ruột. Thích Hành Viễn rất thông minh, đến thời điểm cuối cùng mới bằng lòng ra tòa, tôi không có thời gian...”

Chánh án không buồn nhìn anh, quay đầu lại: “Luật sư Chân, cô làm tốt lắm.”

“Cảm ơn!”

Doãn Đặc im lặng hồi lâu, nói tiếp: “Nhưng chúng ta cũng không biết nếu hung thủ không châm lửa, Thích Miễn có châm lửa hay không.”

“Ý của công tố viên Doãn là phạm tội nửa chừng?” Chân Ý nhướn mày, không quan tâm anh là đàn anh, nói đồng dục: “Em không chấp nhận. Bác sĩ Tiểu Kha – nhân chứng của em – đã chứng minh dù không phải là người thứ ba châm lửa, khả năng Thích Miễn châm lửa rất thấp.”

“Dù thế nào đi nữa, Thích Miễn đã tạo điều kiện cho hung thủ.” Doãn Đặc nói.

“Không phải.” Thái độ Chân Ý kiên quyết. “Anh ta không biết trong sơn có trộn xăng. Bản thân hành động hắt sơn này không hề có tính nguy hiểm chủ quan như giới xăng, em kiên trì phóng thích vô tội.”

Doãn Đặc không nhường một bước: “Còn một khả năng khác: Thích Miễn biết chuyện, đồng mưu với kẻ khác.”

“Đây là phiên tòa khởi tố Thích Miễn tội giết người, nếu công tố viên Doãn nghi ngờ, xin hãy tìm ra hung thủ khác, rồi tổ chức khởi tố thêm lần nữa, kiện đương sự em tội đồng lõa.” Cô đấu tranh, giọng nói quật cường không hề lùi bước.

Sau một hồi im lặng, Doãn Đặc ngẩng đầu lên, thở dài: “Tiểu sư muội à, anh phục em rồi.”

Cách gọi này khiến Chân Ý hơi sững sờ.

Chánh án nói: “Tôi biết rồi. Bồi thẩm đoàn sẽ tiếp tục bàn bạc, cô cậu chờ kết quả trước đã.”

“Tất cả đứng dậy!”

“... Thích Miễn vô tội, phóng thích ngay tại tòa.”

Ghế dự thính ồn ào, có người ủng hộ, có người còn ngờ vực. Trong khoảnh khắc nghe thấy lời tuyên bố kia, trái tim Thôi Phỉ như rơi xuống vực sâu. Chân Ý quá ác độc, không chỉ giúp đỡ Thích Miễn, còn ở ngay trên tòa án hướng đầu mỗi thủ phạm về phía nhà họ Thích, nói họ chống xã hội, Thích Miễn được thả trắng án có nghĩa là khổ nạn của gia đình họ sắp bắt đầu. Chị ta xách túi đứng dậy. Hiện giờ phải lập tức đi tìm Thích Hành Viễn và luật sư, bàn bạc cách giải quyết.

“Có thể chiếm dụng mười giây của chị không?” Giọng nam lạnh lạnh hờ hững cất lên bên cạnh.

Chị ta nhìn anh: “Có chuyện gì?”

Ngôn Cách dứt tay vào túi quần, đứng dậy, thản nhiên nói: “Chị nhớ cho kỹ, cũng nhân tiện chuyển lời cho Thích Hành Viễn, nếu một lần nữa có mưu đồ

với Chân Ý nhằm làm hại cô ấy, hoặc người bên cạnh như ông nội hay bạn bè của cô ấy, tôi sẽ khiến các người trắng tay.”

Về mặt anh lạnh tanh, giọng nói rõ ràng: “Trắng tay ý là tôi sẽ khiến các người mất đi tất cả. “Tất cả” này không chỉ giới hạn ở danh dự, địa vị, tiền tài, tính mạng.”

Thôi Phi sùng sốt. Người đàn ông đối diện vẫn bình thản, nói xong liền lịch sự mà kiềm chế khẽ gật đầu, sống lưng thẳng tắp rời đi. Ngay cả khi uy hiếp người ta vẫn điềm đạm, gia giáo và tu dưỡng đâu ra đấy. Thôi Phi chợt cảm thấy cơn lạnh lẽo toát lên từ lòng bàn chân.

Nghe tuyên bố phóng thích vô tội, Chân Ý kích động nhảy phắt lên, ôm Giang Giang và Dương Tư chúc mừng.

“Luật sư Chân, cảm ơn cô!”

Thích Miển xông tới từ phía sau, xoay người cô lại ôm vào lòng. Chân Ý lập tức đẩy anh ta ra, không nể nang gì mà vỗ đầu anh ta một phát: “Tên nhóc thói tha, nhân cơ hội sàm sỡ tôi à.”

Thích Miển xoa đầu, cười xấu hổ. Phía sau anh ta có một cô gái ăn vận xinh đẹp, khẽ mỉm cười.

“Đi đi, chị cậu tới đón cậu rồi.”

Thích Miển ngoái lại nhìn Thích Càn Càn đứng đằng xa rồi quay trở về: “Chân Ý, tôi không cố ý lừa cô chuyện hắt nước.”

Chân Ý biết tông, gật đầu: “Tôi biết chứ.”

Thích Miển nhìn cô cười, càng nhìn càng luống cuống mắt tự nhiên: “Chân Ý...”

Không khí kỳ lạ. Giang Giang và Dương Tư nhìn quanh nhìn quẩn. Chân Ý cảnh giác: “Cậu làm gì thế? Tôi không chơi trò phi công trẻ. Nhỏ hơn một tháng cũng không được.”

Thích Miển sùng sốt, mặt ửng đỏ. Cậu công tử thuận lợi trên đường tình ấp úng ừ à, kém cỏi giải thích: “Tôi chỉ muốn nói tiếng cảm ơn thôi, cô tự luyện quá.”

Chân Ý cười ha ha: “Thì ra tôi hiểu nhầm.”

Hiểu nhầm à! Thích Miển cười lúng túng, xoay người rời đi.

“Thích Miển.” Chân Ý gọi anh ta lại. Lòng anh ta run lên, quay đầu lại.

Về mặt Chân Ý nghiêm túc: “Thích Miển, nếu tôi là cậu, tôi sẽ sống thật tốt, sẽ không trẻ con thương tổn bản thân để có được sự quan tâm của bố mẹ, bởi vì trên đời này người thật sự có thể tin tưởng chỉ có bản thân thôi. Tôi càng không trả thù bố mẹ bằng cách sa ngã, bởi vì kiểu độ sức này, kẻ tổn thương sâu sắc nhất vẫn là mình. Nhớ kỹ, đừng lấy cuộc đời mình giận đối với bất cứ ai. Người tổn thương là cậu nhưng người khác chẳng quan tâm đâu. Cũng đừng để chị gái cậu dọn bãi chiến trường hộ cậu nữa.”

Đây không phải những gì Thích Miển kỳ vọng được nghe, nhưng từng chữ từng câu lại gõ vào trái tim anh ta. Giờ khắc này, tâm tư muốn theo đuổi cô luật sư nhỏ ban đầu đã tan thành mây khói. Trước mặt cô, tiền bạc, địa vị, vẻ ngoài điển trai, những chiêu trò tán gái đáng tin cậy nhất không hề đáng giá một đồng.

Bỗng nhiên, anh ta chợt hồi hận. Tại sao quăng đời trước đó không chăm lo làm ăn, cố gắng phấn đấu chứ? Tại sao không để mình có những phẩm chất kẻ khác không đoạt đi được, ví dụ biết kiềm chế, có tầm nhìn và nhiều thứ khác nữa... Vì vậy, lúc gặp người thật sự xuất sắc chỉ có thể hồi hận, thật ra bản thân không xứng.

“Cảm ơn, tôi nhớ rồi.” Anh ta nhìn cô sâu sắc mà cảm động, xoay người rời đi.

Doãn Đặc đi tới: “Chân Ý, coi như anh bị em đánh bại rồi.”

Anh vỗ đầu cô như bậc đàn anh khích lệ. Giang Giang lùi lại một bước làm nền, đây không phải đào hoa thì là gì?

Chân Ý vuốt tóc: “Công tố viên Doãn đúng là không nể nang gì cả.”

“Không gọi anh là anh Doãn nữa à?” Anh cười.

“Đang ở trên tòa mà.” Chân Ý khịt mũi tỏ vẻ bất mãn: “Người ủy thác của em vô tội, anh lại muốn anh ta chịu phạt.”

“Xử phạt thích hợp là cần thiết mà, có ai lại đổ sơn lên người bị kẹt trong thang máy?” Doãn Đặc nói: “Không thể thả nhằm một phần tử nguy hiểm được.”

Anh hơi nghiêng người, nhích tới gần cô: “Vả lại em đã thắng anh rồi, còn muốn trách anh? Anh đáng thương quá đi mất.” Giọng nói thoáng vẻ dung túng.

Giang Giang chọc vào lưng Chân Ý, nhắc nhở cô hoa đào tới rồi. Chân Ý gạt tay cô ấy ra, với tư duy của cô sao có thể không biết chứ? Cô mới là chuyên gia tán tỉnh. Nhưng đây không phải là hoa đào cô muốn.

Vừa định lên tiếng thì một tiếng “Chân Ý” khẽ khàng cất lên.

Giang Giang ngửa mặt lên trời: Người sau còn đẹp hơn người trước...

Chân Ý hốt hoảng, lập tức dời mắt: “Sao anh lại tới đây?”

Lúc chiếc xe tải đâm tới, vì cứu cô nên anh bị thương. Cô rảo bước tới bên Ngôn Cách, nhìn tới nhìn lui, lại vô thức đi một vòng quanh anh hết như con cún. “Sao anh lại tới đây, sao không nghỉ ngơi thêm?”

Cô không ý thức được mình đã lặp câu. Ngay lập tức, tâm trạng Ngôn Cách bình ổn trở lại. “Không phải em nói không muốn anh bỏ qua màn bào chữa của em sao?” Giọng nói nhẹ tênh. Nếu là bình thường, anh chỉ nói hai chữ “không sao”, không biết vì sao giờ phút này lại nói vậy, như đang thanh minh gì đó.

Sao Doãn Đặc không hiểu chứ, anh nhìn sang, giao mắt với Ngôn Cách. Đó là đôi mắt cực kỳ tĩnh lặng mà trong suốt, không một gợn sóng. Nửa giây sau, Ngôn Cách khẽ gật đầu coi như chào hỏi, cực nhẹ, khó gần, thoáng lộ ra áp lực từ trên cao ập xuống. Doãn Đặc hiểu rõ, đó là sự kiêu ngạo và lời tuyên cáo của phái nam. Ồ, có thử thách, hay lắm. Anh cũng gật đầu đáp lễ, rồi nhìn Chân Ý, mỉm cười dịu dàng: “Tạm biệt tiểu sư muội nhé.”

Câu “tiểu sư muội” kia bao hàm tình cảm rõ mồn một.

Một dòng điện chạy lên theo sống lưng Chân Ý. Giang Giang nổi da gà, tiết mục hai người đàn ông tranh giành một người phụ nữ mà âm thầm phân cao thấp khiến người ta sôi máu. Dương Tư không kích động mấy, nhớ lại những ngày cùng Chân Ý hâm mộ Doãn Đặc. Hiện giờ cô ấy đã có Ngôn Cách, thậm

chí không thềm để mắt tới công tố viên, mà công tố viên lại nhớ Chân Ý nhỏ hơn anh bốn lớp. Vẫn như thế, dù cô và Chân Ý đi tới đâu, bạn học đều không nhớ được người xinh đẹp như cô, mà sẽ nhận ra “kẻ điên” Chân Ý.

Doãn Đặc đi rồi, Ngôn Cách hỏi Chân Ý: “Sao anh ta lại gọi em là tiểu sư muội?”

“Anh ấy là đàn anh Doãn Đặc hồi trung học. Lớn hơn anh ba lớp, là “hoa mỹ nam” truyền kỳ trước anh đấy.”

Ngôn Cách không có ấn tượng với bất cứ bạn học nào. Nhưng “hoa mỹ nam”, không phải cô cũng nói anh là “hoa mỹ nam” sao? Tại sao lại có hai “hoa mỹ nam” vậy kia?

“Em đúng là hứng thú với mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ này.” Cuối cùng anh nói.

Vừa dứt lời, Biện Khiêm đã tới khích lệ Chân Ý, tay anh ta quang minh chính đại vỗ vai Chân Ý mấy cái. Mà lần này khác với Doãn Đặc, thậm chí Chân Ý không lúng túng hay câu nệ. Ngôn Cách không khỏi quan sát Biện Khiêm vài lượt. Hai người họ nói chuyện rất hài hòa tự nhiên, mang theo sự quen thuộc và thân mật khó tả, không phải tình yêu giữa nam và nữ mà giống tình thân giữa anh em hơn. Anh đã gặp người này ở tiệc mừng thọ của giáo sư Chân. Về sau anh biết, tám năm anh không ở đây, trong cuộc đời Chân Ý đã có một người đàn ông không thể thiếu tên là Biện Khiêm. Không phải bạn bè nam nữ mà giống một thành viên trong gia đình. Nghĩ đến tám năm anh vắng bóng trong đời cô, là Biện Khiêm chu đáo chăm sóc cho cô, khiến cô tin tưởng ỷ lại, Ngôn Cách không biết trong lòng là biết ơn hay cảm xúc trái ngược nào đó.

Rời khỏi tòa án, khi phóng viên ủa lên phỏng vấn, khác với trước kia, Chân Ý dừng bước.

Đèn flash chớp nháy: “Luật sư Chân, tất cả mọi người đều đã thấy biểu hiện xuất sắc của chị. Xin hỏi, đây là cứu người vô tội trong lúc ngàn cân treo sợi tóc hay lách luật một cách tuyệt đẹp, giúp tội phạm thoát tội?” Có kẻ xảo quyệt hỏi.

Chân Ý mỉm cười: “Chứng cứ rất xác thực, người có IQ đều nhận thấy.”

“...”

“Lúc sơ thẩm, nhân chứng vật chứng mới do công tố viên Doãn bất thành linh đưa ra khiến chị trở tay không kịp, phiên phúc thẩm chị lại phản công bằng nhân chứng vật chứng của anh ấy, chị có lời gì muốn nói với công tố viên Doãn – người tiêu biểu trong giới tố tụng không ạ?” Có người mong đợi Chân Ý khiêm nhường sùng bái như một hậu bối.

Chân Ý: “Cảm ơn đã giúp đỡ!”

“...”

“Chị chỉ ra rằng Thích Hành Viễn khai man để bảo vệ hung thủ thật sự, còn ám chỉ đầu mối dẫn tới hung thủ, có thể nói người đó là ai không?” Có người mong đợi moi được chân tướng.

Chân Ý: “Tôi đâu muốn nhận khiêu nại phi báng.”

“...”

Phóng viên nào muốn phỏng vấn luật sư cơ chứ?

Chân Ý thấy Thôi Phi đi ra từ đám đông, liền cười: “Tôi chỉ suy luận vô trách nhiệm thôi, Thích Hành Viễn và vợ ông ta gần với sự thật nhất. Mọi người không ngại cứ đi hỏi chị ấy đi.” Cát giọng gọi: “Chị Thích...”

Toàn bộ phóng viên quay đầu lại, vây tới như ong vỡ tổ: “Xin hỏi tại sao ông Thích Hành Viễn lại khai man để hại con trai ruột?”

“Ông Thích đang bảo vệ ai vậy?”

“Bảo vệ chị hay bản thân ông Thích?”

Thôi Phi lạnh mặt không đáp, chỉ một lòng muốn chạy nhưng khó dời bước. Chị ta quay đầu lại oán hận lườm nguýt Chân Ý, lại thấy cô lạnh lùng nhếch nửa khóe miệng, ngạo mạn, không buồn ngó ngang, còn giơ ngón giữa...

Dương Tư: “Ý, đó là chị họ anh rể của cậu, như vậy không hay lắm thì phải?” Có người thân giàu có là chuyện tốt biết mấy.

Giang Giang trở mặt: “Hờ? Chị Ý là người nhà của đại gia à?”

Chân Ý nhún vai: “Ai thích thì tặng cho người đó.”

Tư Côi đi ra từ đám người, ôm một bó hoa to, cười hớn hờ: “Chân, chúc mừng cậu.”

Chân Ý: “Sao cậu biết chắc chắn tớ sẽ thắng?”

“Vốn định mua để an ủi.”

“Cút đi!”

“Cảnh sát Tư, chị Ý nhà em giỏi lắm, chị không tới dự thính thật đáng tiếc.”

Giang Giang kéo Chân Ý khoe khoang.

“Nhìn đi, phủ sóng khắp tivi mạng mẽo, chặc chặc chặc, con nhóc này tiến thân vào hàng ngũ luật sư nổi tiếng rồi.” Tư Côi véo mặt Chân Ý. Còn Chân Ý chỉ mỉm cười, hơi cô đơn: Luật sư nổi tiếng ư... Gần trong gang tấc, vừa chạm tới đã vỡ rồi.

Biện Khiêm đứng bên cạnh, liếc thấy vẻ mặt cô đơn của Chân Ý bèn vỗ vai cô. Chân Ý vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy ánh mắt tin tưởng và động viên của anh. Cô hiểu ý anh, mỉm cười gật đầu.

Ánh mắt của Tư Côi cũng bất giác liếc nhìn Biện Khiêm. Hồi đại học, cô thường xuyên thấy anh. Anh luôn mời Chân Ý ăn cơm, giúp cô ấy này nọ, nhưng vẫn duy trì thái độ giữa anh trai và em gái. Khi ấy đám bạn trong ký túc hâu mộ Chân Ý vì có người anh trai như vậy. Sau khi tốt nghiệp đi làm, cô bận rộn hơn một chút, rất ít khi gặp lại Biện Khiêm. Hôm nay chạm mặt, đúng là đàn ông chất lượng tốt.

Mặc dù là giữa hè, khu nghỉ dưỡng lại không một bóng người. Thích Hành Viễn bị điều tra, việc kinh doanh xuống dốc không phanh. Chân Ý xuyên qua lùm cây um tùm tiến vào biệt thự, Thôi Phi đang đợi cô. Cảnh sát đang lục soát biệt thự của nhà họ Thích ở quận Thanh Giang, trái lại không ngó ngang tới khu nghỉ dưỡng. Thôi Phi thoạt nhìn không tốt cũng chẳng tệ, vẫn trang điểm xinh đẹp, mặt không cảm xúc.

Chân Ý vẫn còn một câu hỏi: “Tại sao Thích Hành Viễn lại nhẫn tâm để Thích Miễn ngồi tù chung thân?”

Thôi Phi nhếch khóe môi đầy khinh miệt: “Cô tưởng tình thương của cha mẹ là không cầu lợi, nên có thể phung phí tùy tiện ư? Không, tình thân còn vững bền hơn tình yêu tình bạn, bởi vì bồi đắp qua từng tháng ngày, nhưng nó cũng phai nhạt theo thời gian. Thích Miển đã vất cạn tình thương yêu của bố. Từ nhỏ không nghe lời, thời niên thiếu lại phản nghịch, lớn rồi còn nghiêm trọng hơn. Quan hệ với bố nó quá ác liệt, ở bên nhau là gây gổ. Trong lòng người bố, đứa con trai như vậy chỉ là cái vỏ rỗng tuếch.”

Vì vậy hi sinh cậu ta. Chân Ý không biết Thích Hành Viễn nói những lời từ tận đáy lòng này bằng thái độ thế nào, nhưng chúng thốt ra từ miệng Thôi Phi lại trào phúng vô cùng.

“Đúng. Thích Hành Viễn đã hi sinh thời gian quan tâm đến con vợ trước, hi sinh sự nhẫn nại khi nói chuyện với con mình, hi sinh tâm tình lắng nghe, hi sinh tình thân đổi lấy doanh nghiệp kéch xù và tiền bạc của cải, dâng toàn bộ cho chị và Hồng Đậu hưởng thụ.”

Thôi Phi sượng mặt, cười trừ: “Trách ai đây? Tại số cả thôi.”

Chân Ý ngắt lời, nói việc chính: “Hiện giờ cảnh sát đang điều tra mối liên quan giữa Thích Hành Viễn và cái chết của Tề Diệu, nhưng không ai nhắc tới Ngải Tiểu Anh, vụ của con bé không thể trở thành án chưa giải quyết. Cả hai người đều góp phần mưu đồ thiêu sống Tề Diệu, tôi không thể để chị ung dung tự tại ở đây đâu.”

“Tôi không biết gì cả.” Thôi Phi khoanh tay, cười lạnh: “Tôi sẽ thuê luật sư ra tòa. Hành Viễn sẽ không sao đâu, tôi lại càng không, bởi vì kẻ hất sòn và xăng chính là Thích Miển. Tại sao cô không nói Thích Miển cùng một nhóm với chúng tôi?”

“Không, ngay từ đầu việc này đã nằm trong dự liệu của hai người, cũng là điểm kỹ lưỡng của chị và Thích Hành Viễn.” Trước người chị họ sống với nhau từ bé, trái tim Chân Ý đã chết lặng, rét căm: “Quan hệ giữa Tề Diệu và Thích Miển rất tồi tệ, gần đây chuyện biến xấu vô cùng, chị góp phần nhiều lần khích bác sau lưng. Hôm ấy phòng từ tầng ba đến tầng bảy của khách sạn đã được họ Thích bao hết, phòng Thích Miển ở khúc quanh góc sâu nhất của tầng ba. Chỉ có anh ta nghe thấy tiếng kêu cứu của Tề Diệu, vì sao chứ? Bởi vì người ở tầng ba đều là khách VIP của buổi họp báo, không thể bỏ đi giữa chừng mà ở hội trường suốt. Còn chị một mặt hện Tề Diệu vào thang máy, một mặt nói với Thích Miển rằng Thích Hành Viễn đã giao công ty này cho Tề Diệu. Anh ta tức giận bỏ đi. Lúc ấy bắt gặp Tề Diệu, đương nhiên hai người chửi bới nhau, vừa hay bên cạnh thang máy lại đặt thùng sơn chị đã chuẩn bị sẵn.”

“Trên lý luận thì có thể, nhưng đặt tỷ lệ giết người thành công vào mặt này không khỏi quá bấp bênh đúng không? Cô cảm thấy tôi sẽ làm chuyện như vậy à?” Thôi Phi khinh thường.

Chân Ý nở nụ cười quanh hiu: “Chính là chị, chỉ có chị mới làm như vậy. Chị quá cẩn thận, rất kiên nhẫn, vì một tội ác hoàn mỹ mà có thể đợi lâu đến vậy. Lần thứ nhất không được thì lần thứ hai, lần thứ hai không được thì lần thứ ba, thí nghiệm mãi cho đến khi cơ hội hoàn mỹ xuất hiện.”

“Gì cơ?”

“Trước đó chị đã thử nghiệm rồi, nhưng không thành công. Thích Miễn và Tề Diệu xích mích ở phòng gym vì chị làm thẻ tập giống nhau để ghép hai người lại. Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi hai người đó gặp mặt lại xảy ra chuyện, lần đó cũng không bất ngờ. Hôm ấy Thích Miễn có thể treo Tề Diệu lên chiếc máy bị hỏng để cô ta bị siết chết, hoặc ngồi im không quan tâm, chị sẽ xuất hiện tạo sự bất ngờ. Nhưng anh ta lại lựa chọn cắt trụi tóc Tề Diệu. Quyết định trẻ con mà vô hại này đã giúp Tề Diệu sống thêm mấy ngày, nhưng lại hại bản thân anh ta.”

Mặt Thôi Phi rúm rỏ. Đúng vậy, lần lượt lên kế hoạch muốn để Thích Miễn giết Tề Diệu nhưng anh ta hoàn toàn không có tâm tư này, không hề ra tay. Đến lần này đã xếp đặt hoàn hảo lại bị Chân Ý phá hỏng.

“Cô tới chỉ nói với tôi những lời này thôi à?”

“Tôi dẫn chị đi tự thú.”

“Tự thú?” Chị ta cảm thấy buồn cười.

“Đúng.”

“Tôi nói không, cô làm gì được tôi?”

“Trình báo.”

“Trình báo gì chứ? Bây giờ Hành Viễn đã bị điều tra rồi.”

“Ông ta bị điều tra là vì Tề Diệu. Nhưng tôi nói vụ Ngải Tiểu Anh.”

Thôi Phi cười lạnh: “Cô đâu thoát khỏi dính líu tới vụ Ngải Tiểu Anh chứ!”

“Tôi biết. Hôm nay tôi tới để cùng chị xuống địa ngục đây.” Chân Ý lấy chứng minh thư, hộ chiếu và giấy phép hành nghề luật sư ra đập lên bàn, mang sự quyết tuyệt để cho cảnh sát điều tra, cấm hành nghề, nhân tiện tước giấy phép, bắt chấp tất cả. “Chị, Thích Hành Viễn, bác gái và tôi, đừng hòng có ai chạy trốn được.”

Tính toán như vậy người chịu thiệt vẫn là Thôi Phi: “Chân Ý, cô điên rồi, muốn cả thế giới ca tụng khen ngợi cô vì đại nghĩa diệt thân ư? Cô còn mấy người thân nữa, muốn tất cả chúng ta xong đời hết sao?”

Chân Ý lạnh lùng liếc nhìn chị ta, chưa bao giờ cảm thấy chị ta xấu xí đến vậy. “Thôi Phi, đời này tôi chưa từng hối hận vì bất cứ chuyện gì đã làm, chỉ có việc duy nhất tôi không nhớ rõ lắm, chắc hẳn tôi đã giúp chị xử lý Ngải Tiểu Anh. Nếu không có thuốc hối hận, vậy chỉ có thể đền bù thôi.”

Về mặt bình tĩnh của Thôi Phi lập tức bị xé toạc: “Đồ vong ơn bội nghĩa. Chân Ý, ai nuôi mày lớn? Ai đón mày về từ trại trẻ mồ côi? Bây giờ mày còn muốn kéo cả mẹ tao vào vụ này nữa. Mày đúng là đồ súc sinh!”

Chân Ý giận quá hóa cười: “Nếu không phải nể tình bác gái và chị, tôi đã báo cảnh sát luôn chứ không khuyên chị tự thú đâu. Về phần bác gái, không phải là tôi kéo bác vào, mà là chị. Nếu chị tự thú, tôi có thể che giấu chuyện bác tham dự. Ngoài ra, người đón tôi từ trại trẻ mồ côi về là ông nội.”

“Sao mày lại nói được lời như thế?” Thôi Phi tức đến nổi phỉ, khua môi múa mép với luật sư đúng là không hay ho gì. Nói lý không nổi, lời tình cảm ra cứng

mềm đều không ăn thua. Thôi Phi giận đến mức méo mặt, trong cơn tuyệt vọng, chị ta quỳ phịch xuống đất. “Chân Ý, chị không thể xảy ra chuyện gì được, nếu không Hồng Đậu sẽ không còn bố mẹ nữa. Chị sai rồi, chị bảo đảm sau này không tái phạm nữa. Em bỏ qua cho chị đi, cầu xin em đấy.”

“Tôi không tin lời cam đoan của chị, chị muốn Thích Miễn chết.” Chân Ý cúi đầu nhìn chị ta, tỉnh táo vô cùng: “Còn muốn tôi chết.”

“Không.” Chị ta mở to mắt, giọt lệ tuôn trào: “Em không thể như vậy, chúng ta là người thân mà. Chân Ý, em còn nhớ hồi bé không, chị và em thân thiết biết bao. Hồi em lên tiểu học, ngày nào chị cũng đưa em đi đón em về; em không muốn đi thì chị cũng em. Mẹ chị bận việc, chị đi họp phụ huynh cho em. Quần áo em mặc, thức ăn em ăn đều do chị đi làm thêm kiếm tiền mua cho em. Em quên rồi, em đã quên hết rồi sao?” Chị ta ôm lấy cô gào khóc: “Tiểu Ý, em không thể ép chị đi chết được!”

Mặt Chân Ý không cảm xúc, nhưng hốc mắt rung rung. Cô nhớ chứ, cô nhớ hết cả. Vì vậy trái tim cô mới đau đến rướm máu. Chị gái, bởi vì chị mà em không có giây phút nào không tự trách, mang theo vết nhơ thương tổn Ngải Tiểu Anh suốt cả cuộc đời, chị hại em thảm rồi. Bởi vậy, phần đời về sau của em sẽ vô cùng kiên định, sẽ không mong lung nữa. Một lát sau, Chân Ý hít sâu, gạt nước mắt: “Bởi vì tôi nhớ chị là chị họ của tôi nên mới khuyên chị tự thú. Có thể xử nhẹ, tôi sẽ giúp chị tranh thủ lợi ích.”

Tiếng khóc của Thôi Phi im bật, chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầm đìa nước mắt, nhìn chằm chằm Chân Ý với nỗi tuyệt vọng và oán hận, không tin sự quyết tuyệt vô tình của cô. Chị ta đẩy cô ra, đứng phắt dậy, lạnh lùng mà căm hận: “Tôi sẽ đi, nhưng hãy rút lại thiện ý giả tạo của cô đi.”

“Cảm ơn.” Mặt Chân Ý không chút cảm xúc. “Rốt cuộc ai giết Ngải Tiểu Anh?”

“Thích Hành Viễn.”

“Tại sao chị lại giúp ông ta xử lý thi thể?”

“Đương nhiên tôi không muốn giúp ông ta.” Thôi Phi cười lạnh: “Nhưng nếu ông ta xảy ra việc gì, tôi cũng chẳng còn gì nữa. Hà, tôi và Thích Hành Viễn bằng mặt không bằng lòng, tôi có tình nhân của tôi, ông ta có thú vui của riêng mình. Nhưng nếu tôi nắm được bí mật của ông ta, sẽ có thêm vốn liếng đàm phán.”

“Thích Hành Viễn ra tay nặng với Ngải Tiểu Anh đến vậy sao?”

“Không phải đã nói với cô ông ta có thú vui của riêng mình ư?” Thôi Phi cười quái gở.

Một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi làm vậy với một cô bé sáu tuổi... Buồn nôn quá. Sắc mặt Chân Ý khó coi, không còn gì để nói. Thôi Phi vào

phòng vệ sinh chuẩn bị, Chân Ý ngồi trên ghế sofa, phòng khách vắng lặng, hình như trong đầu cô lóe lên gì đó...

Cô ôm trán, cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra đêm hôm ấy. Loáng thoáng cảm thấy ký ức có thứ gì đó, hình như không đúng lắm thì phải. Nhưng sao nghĩ mãi không ra?

Chân Ý và Thôi Phi rời khỏi khu nghỉ dưỡng, bất ngờ phát hiện xe Ngôn Cách đỗ bên đường. Anh đứng bên xe chờ đợi với vẻ trầm ngâm. Thôi Phi chợt nhớ tới lời cảnh cáo trên tòa của anh, bất giác có chút lo sợ, ngoảnh đầu đi chỗ khác.

“Sao anh lại tới đây?”

“Dẫn em đến một nơi.”

Anh cúi đầu nhìn cô, tia nắng như đang nhảy nhót trên mái tóc.

“Bây giờ ư?” Chân Ý hơi bất ngờ: “Em phải đến Cục Cảnh sát.”

“Không làm lỡ bao nhiêu thời gian của em đâu.” Anh kiên trì nói.

“Nhưng...” Cô thoáng do dự nhìn Thôi Phi. Cô không tin Thôi Phi, mất bao công sức mới thuyết phục được chị ta đi tự thú, ngộ nhờ chị ta...

Ngôn Cách hiểu rõ tâm tư cô, nói: “Anh không để chị ta bỏ chạy đâu.”

Ven đường còn một chiếc xe khác, mấy người đàn ông mặc vest thân hình cường tráng bước ra. Chân Ý nhớ hôm gặp lại đã từng thấy những người này trên xe anh.

Thôi Phi nổi giận: “Các người dựa vào cái gì mà hạn chế quyền tự do của tôi?”

Ngôn Cách coi chị ta như không khí, chẳng buồn để tâm mà lùi lại một bước, mở cửa xe, nói với Chân Ý: “Lên xe đi.”

Trên xe, Chân Ý thoáng chút buồn bã, nghiêng đầu nhìn anh. Ánh nắng ban trưa rất đẹp, soi lên khuôn mặt tuấn tú của anh, trắng trẻo tinh khôi.

“Nhìn gì?” Anh liếc gương chiếu hậu, giọng rất khẽ.

“Ừm.” Cô dờn mắt đi.

“...”

Ngôn Cách ho nhẹ rồi lên tiếng: “Em có thể nhìn tiếp.”

“...”

Tâm trạng có vẻ đã tốt hơn. Anh không tỏ chút cảm xúc, cô lại bị anh khơi dậy tiếng lòng, một cảm giác thật kỳ lạ khó tả.

“Ngôn Cách, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Có một con đường rất giống ở Thâm Thành, có lẽ em sẽ thích.”

Cô sắp tự thú, thế nhưng anh lại dẫn cô đi xem một con đường? Chân Ý bối rối: “Đường gì cơ?”

“Có rất nhiều cây to.”

Đúng vậy, cô luôn thích con đường rợp bóng cây, tốt nhất là che kín cả bầu trời. Con đường thênh thang mà ít người qua lại, tựa như một ốc đảo tĩnh lặng giữa thành thị ồn ào huyên náo. Thành Thành có rất nhiều con đường như thế, nhưng thành phố K cách đó một vịnh biển lại rất hiếm thấy. Cây không lớn như vậy, đường cũng không rộng lắm. Đi ngắm đường ư?

Những ngày giữa hè, bầu trời thành phố K hiếm khi trong vắt ngút ngàn như vậy, xanh ngắt khiến lòng người ngây ngất. Giữa con đường xanh mượt rộng lớn và tĩnh lặng là một chiếc xe hơi màu trắng đậu ngang. Con đường dài tít tắp, những tia nắng dịu dàng len lỏi qua kẽ lá, tưởng như cõi mơ giữa ánh sáng. Con gió lướt qua, bóng cây lay động, ánh nắng loang lổ. Ngôn Cách và Chân Ý nằm song song giữa đường, nhắm mắt tận hưởng ánh mặt trời lốm đốm. Đang là giữa trưa song mặt đường không hề nóng, mà thoáng hơi lạnh.

“Dùng xe giữa đường không sợ bị phạt à?” Chân Ý hỏi.

“VẬY thì phạt đi.” Ngôn Cách đáp.

Chân Ý á khẩu. “Ngôn Cách, em rất thích con đường này.” Cô nhìn lên khoảng không trời xanh lá biếc, tâm trạng bỗng dưng tốt lên, rất bình lặng.

“Anh cũng thích.” Anh chậm rãi mở mắt, lá cây trên bầu trời được ánh sáng bao phủ chuyển thành màu xanh nõn trong suốt. “Chân Ý.”

“Hả?”

“Tám năm nay em đã làm gì vậy?” Gặp lại bấy lâu, đây là lần đầu tiên anh hỏi.

“Sau khi anh đi, em lên lớp 12. Em không chơi bời, hằng ngày học hành chăm chỉ, về sau em nộp nguyện vọng và được nhận vào Đại học Công an Thành phố K. Khi lên đại học em cũng rất ngoan, ngày nào cũng vui mình trong thư viện. Lúc ấy người ta đều đi chơi cả. Em trái ngược với bọn họ.” Chân Ý nhẹ nhàng khái quát mấy câu. “Bởi vì học hành suốt nên hình như không có gì đặc biệt để nói. Thế còn anh?”

“Không khác em mấy.” Anh nói ngắn gọn.

“Nghe nói...” Từ này thật tế nhị: “Anh học y ở Mỹ?”

“Ừ.”

“Thảo nào không xem Đại học K là gì.” Cô nghiêng người, mỉm cười: “Có nhiều người đẹp theo đuổi anh không?” Hình như cô luôn quan tâm vấn đề này.

Anh không đáp, đưa mắt nhìn cô: “Còn em?”

“Không có ai hết.”

Anh lắc đầu: “Không tin.”

“Thật mà, em là gái, sao gái đẹp theo đuổi em được? Ha ha!”

“...” Xem ra tâm trạng không còn tồi tệ nữa.

Cô cười khanh khách rồi nằm xuống trở lại, vừa lúc cơn gió lướt qua, một chiếc lá lìa cành phất phơ trước mặt cô, cổ tay trắng nõn của cô vươn lên bắt

lấy. Anh lẳng lẳng nhìn cổ tay mảnh khảnh của cô đu đưa trước gió, đợi cô cười xong anh hỏi: “Sao lại học công an?”

Chân Ý cụp mắt, cầm lấy cuống lá rồi nhẹ nhàng xoay, chiếc lá di chuyển pháp phối: “Em nghĩ, làm cảnh sát có thể tìm ra anh...”

Anh “ừm” một tiếng, không biết nên nói gì nữa.

Thế giới lặng thinh. Chân Ý nhớ tới chuyện trước kia, dậy nổi căm phẫn: “Vốn đang làm ngon nghề, kiểm tra tâm lý hằng năm lại không đạt yêu cầu, muốn chuyển em qua làm văn phòng, thật là tức chết. Em bèn thôi việc luôn. Không biết tên thần kinh nào soạn ra đề kiểm tra đấy. Rõ ràng em rất tốt mà.”

Ngôn Cách không lên tiếng.

“À đúng rồi, sao anh lại làm bác sĩ khoa tâm thần?”

Ngôn Cách ngẩn ngơ, nói gì đây nhỉ? Lẽ nào nói bởi vì anh muốn ở bên em sao. Anh đành đáp: “Còn em, làm luật sư bởi vì rất thích phải không?”

“Rất thích.” Chân Ý nói xong, nụ cười thành thoi trên mặt phút chốc ảm đạm. “Nhưng em không đủ tư cách. Mặc dù em không nhớ rõ nhưng biết luật còn phạm luật thì em đã bôi nhọ trường đại học của mình rồi.”

Mặt đất thênh thang, bầu trời cao vợi.

Chân Ý hít sâu, nói chậm rãi: “Luật sư phải lạnh lùng, em không thích hợp. Đối chọi với người thuộc phe cánh của đối thủ, em có thể bộc lộ tài năng, có thể tàn nhẫn vạch trần lời nói dối của họ. Nhưng đối với người ủy thác, em lại thường xử trí theo cảm tính. Với Tống Y là vậy, với Thích Miên cũng là như thế. Tống Y nói khát khao bảo vệ người khác trong em quá mạnh mẽ, đúng vậy, em luôn muốn bảo vệ họ, nhưng luôn không đủ lý trí và bình tĩnh, luôn bất giác phán đoán người ủy thác có thành thực hay không bằng tình cảm chứ không dùng chuyên môn. Điều này thật là nguy hiểm và sai lầm. Tống Y và Thích Miên nói dối em, hại em thâm, đây không phải lỗi của họ, mà phải trách em không lý trí vạch trần lời nói dối của họ, càng trách em không rạch ròi trong mối quan hệ, không phân rõ quan hệ lợi ích ngắn ngủi giữa người ủy thác và luật sư.”

Lòng anh thoáng dao động, thật không ngờ rằng cô có thể phân tích bản thân thấu đáo đến vậy.

“Chân Ý, anh phải nhìn em bằng cặp mắt khác xưa rồi.” Giọng nói chân thành mà thuần khiết, câu chữ giản đơn nhưng lại khiến Chân Ý ghen ngào, người mà phút trước còn thao thao bất tuyệt giờ đã không thốt nên lời.

“So với rất nhiều đồng nghiệp khác, em đã giỏi hơn nhiều rồi.” Ngôn Cách nói: “Chân Ý, ngoài những khiếm khuyết em vừa nói thì em là một luật sư rất có tình người. Luật sư như vậy rất ít thấy. Em rất hiếm có.”

Cô nằm dưới đất, khẽ run lên một cách kỳ lạ, không biết tại sao đã xúc động và xôn xang như thế mà vẫn thấy rất thoải mái.

“Không biết em còn nhớ không.” Giọng anh rất khẽ, nghe âm áp mà trong vắt: “Có hai điều khiến chúng ta càng nghĩ đến thì càng tán thưởng và kính sợ, đó là...”

“Bầu trời đầy sao trên đầu và quy luật đạo đức ở trong mỗi chúng ta.” Chân Ý mỉm cười nói tiếp, đó là đoạn văn được khắc trên bia mộ của Immanuel Kant[2]. Những năm ấy cùng anh lượn khắp thư viện đọc sách triết, lúc nhàm chán cô đã từng học thuộc một vài đoạn. Vì vậy mà giờ đây mới có thể hóa thành sự ăn ý và giao lưu tư tưởng trọn vẹn đến thế, giây phút này thật tốt đẹp biết bao.

[2] Immanuel Kant (1724 – 1804): Một trong những triết gia quan trọng nhất của nước Đức, hơn nữa là một trong những triết gia lớn nhất của thời kỳ cận đại, của nền văn hóa tân tiến và nhiều lĩnh vực nhân văn khác.

Mặt đường vẫn cứng rắn và mát lạnh, bầu trời vẫn xanh thẳm và cao xa. Cô nhìn trời, lồng ngực thâm dấy lên bao cảm xúc đối nghịch: Thấp thỏm mà yên bình; sợ hãi mà âm áp. Cô sắp phải bắt đầu cuộc đời mới, và lời khích lệ khiêm nhường mà trĩu nặng của anh sẽ giúp cô luôn dũng cảm, bình an tiến bước.

Tại cửa Cục Cảnh sát quận Thanh Giang, chiếc xe hơi màu trắng dừng ven đường.

“Quyết định xong chưa?” Ngôn Cách quay sang, nhìn Chân Ý ngồi trên ghế lái phụ.

“Ừ.” Đến khoảnh khắc cuối cùng, cô hơi thấp thỏm, buồn bã, ngón tay không ngừng vuốt ve tờ giấy phép. “Sớm biết ngày mất đi sẽ luyến tiếc như vậy thì từ đầu không nên phạm sai lầm. Thật là... không đành lòng.” Cô nghiêng đầu, áp má lên và khẽ cọ, hết như đứa trẻ không chịu buông bỏ món đồ chơi của mình, nói một hồi nước mắt lại rung rung. “Sau khi thôi làm cảnh sát em học luật giữa chừng, hai mươi tư tiếng được dùng như bốn mươi tám tiếng, học thuộc từng quyển sách, xem từng phiên tòa. Lúc tiếp nhận vụ án đầu tiên, em ghi hết một quyển sổ tay, mỗi ngày chỉ ngủ có ba tiếng...” Cô ghen ngào, không nói được nữa. “Hết rồi, hết thật rồi.”

“Bây giờ em đang nghĩ gì?”

“Rất mông lung, sợ hãi và do dự.”

“Vì sao lại mông lung, sợ hãi và do dự?”

Cô cụp mắt, từng giọt lệ rơi lã chã: “Nếu không thể làm luật sư được nữa, không biết sau này nên làm gì đây.”

Anh quay đầu lại: “Nếu là Chân Ý thì việc này có gì phải khóc chứ?”

Cô thẳng thốt ngẩng đầu lên: “Gì cơ?”

“Anh luôn cảm thấy, một cô gái nhiệt tình, chuyên tâm và tràn đầy sức sống như Chân Ý, dù làm gì cũng xuất sắc hơn người khác.” Giọng nói trầm tĩnh mang sự khẳng định không thể bỏ qua. “Vì vậy, nếu là Chân Ý thì có gì phải mông lung, sợ hãi và do dự kia chứ?”

Chân Ý lập tức ngừng khóc, có được sự khẳng định cao như vậy từ anh, trái tim cô tuôn trào từng luồng sức mạnh âm áp và vô tận. Đúng, tương lai rất mờ mịt, nhưng không phải cũng rất có tính thử thách sao? Cô là Chân Ý, là Chân Ý

luôn luôn tràn trề sức sống, lạc quan cầu tiến, là Chân Ý chỉ cần để tâm vào việc nào đó thì có thể dốc cạn sự nhiệt tình và nỗ lực gấp trăm lần. Nếu vẫn là cô thì dù rằng từ ngày hôm nay hai bàn tay trắng, cô cũng có thể bắt đầu lại từ đầu, cô vẫn có thể xuất sắc một lần nữa!

Đôi mắt sầu lo bất an dần dần bình yên trở lại: “Cảm ơn anh, Ngôn Cách.” Cô thở dài: “Cuối cùng có thể kết thúc chuyện Ngải Tiểu Anh rồi. Ngẫm lại thì thật ra như vậy là tốt nhất.” Cô đẩy cửa xe, đặt một chân xuống rồi quay đầu lại: “Em đi đây.”

Anh “ừ”, nửa giây sau lại nói: “Chân Ý, cố lên!”

Vụ án mạng của Ngải Tiểu Anh từ đầu đến cuối cảnh sát vẫn không có tiến triển, nhưng bởi Chân Ý dẫn Thôi Phi đến tự thú mà có được bước đột phá quan trọng.

Chân Ý tội nhẹ, cô không tham gia vụ giết người, chỉ vì bảo vệ người thân trực hệ mà bị lừa gạt, càng không trực tiếp tham gia phi tang thi thể. Bây giờ dẫn Thôi Phi đến giao nộp cái chặn sách làm chứng cứ thì xem như có lập công. Hôm đó cô được cho về nhưng được thông báo rằng một tuần sau phải ra tòa chịu xét xử.

Về phân Thôi Phi, mặc dù chị ta đã tự thú vụ Ngải Tiểu Anh, nhưng cảnh sát nghi ngờ chị ta tham gia vụ Tề Diệu. Luật sư nhà họ Thích xin bảo lãnh chờ xét xử, đưa chị ta rời khỏi Cục Cảnh sát. Thích Hành Viễn xem chừng lại không ổn thỏa như vậy. Trước đó đã tiếp nhận điều tra, nhưng bởi vì lời khai của Thôi Phi nên ông ta bị nhốt vào trại tạm giam, không được phép bảo lãnh.

Lúc bị bắt, ông ta đang họp hội đồng quản trị của công ty họ Thích. Một giờ sau, tin Thích Hành Viễn thích xâm hại trẻ nhỏ và đốt sống con gái đã càn quét giới báo chí truyền thông. Đồng thời, tin về Chân Ý cũng lập tức chuyển từ “luật sư đắt giá nhất” trở thành “kẻ đồng lõa xử lý thi thể bé gái”, lan rộng khắp chốn ai ai cũng biết. Điện thoại như nổ tung, tất cả đều là cuộc gọi xin phỏng vấn của giới truyền thông. Được Ngôn Cách khuyên nhủ, tâm trạng của Chân Ý tốt vô cùng, cô tắt điện thoại, ở nhà ăn vặt xem hoạt hình, vui vẻ cực kỳ. Chiều tối khi Dương Tư đến, thấy trạng thái vui tươi của Chân Ý thì rất kinh ngạc: “Cứ lo tâm trạng cậu không tốt.”

“Rất tốt mà.” Chân Ý đang xem One Piece, cười sặc sụa.

Dương Tư ngồi xuống: “Chân, sắp bảo cậu chuẩn bị thôi việc à?”

“Ừ.” Trông cô không hề buồn bã.

Dương Tư không biết nói gì cho phải liền chuyển đề tài: “Còn nhớ Diêu Phong không?”

“Sao thế?” Chợt nhớ đến đôi vợ chồng đáng thương ấy, Chân Ý dừng phim.

“Lúc trước người nhà của người bị hại nói không cần tiền của bố mẹ Diêu Phong, chỉ cần phạt nặng, bây giờ tất cả đều tới tìm bố mẹ Diêu Phong đòi bồi thường.”

Chân Ý xoa chân mày, không biết nói sao. Dương Tư mỉm cười: “Cậu xem đi, làm luật sư cũng không tốt đẹp gì cho cam, toàn là mấy thứ u ám tiêu cực thôi.”

Đã hơn mười một giờ đêm, Chân Ý mở điện thoại di động: “Tìm Tư Côi cùng đi ăn khuya đi.”

Vừa mở máy, điện thoại đã đổ chuông, không phải nhà báo mà là bác gái. Lòng Chân Ý khựng lại, hồi hộp bắt máy: “Đồ lòng lang dạ sói! Tao mất công nuôi mày lớn thế này, mày nhất định phải hại chết chị gái mày sao? Tao giết Ngải Tiểu Anh đấy, tao đi chết đây, mày bỏ qua cho chúng nó đi...” Chân Ý cúi đầu cắn môi, không còn lời nào để nói.

Bị mắng mười mấy phút, cô cúp điện thoại, đầu óc nặng nề đến mức muốn nổ tung. Cô nhẹ nhàng nói với Dương Tư: “Hôm khác đi, bây giờ tớ có chút việc.”

Dương Tư muốn ở lại cùng cô, nhưng thấy sắc mặt kỳ quái, lạnh lùng đến xa lạ của cô thì bèn rời đi. Chân Ý chui vào chăn, đầu óc ong ong, rồi tỉnh rồi ngủ, chẳng thể kìm nén mà nghĩ đến đêm Ngải Tiểu Anh qua đời. Sao không nhớ nổi nhỉ? Ở Cục Cảnh sát cũng vậy, Thôi Phi nói rất nhiều chuyện cô không có ấn tượng. Cô ra sức đập lên đầu mình, ký ức bỗng thoáng vụt qua. Lần thôi miên nông hôm ấy bị Ngôn Cách cắt ngang, cô nhớ Ngải Tiểu Anh đeo túi, bên trong có cái lược nhựa bỏ túi, giày cao gót tí hon, còn có quần áo tí hon... Tất cả đều là đồ dùng của búp bê... Nhưng hiện trường lại không có... búp bê Barbie!

Cô ngồi phất dậy gọi cho Tư Côi, nói ra suy đoán của mình: “A Tư, Thôi Phi và Thích Hành Viễn không nhắc tới búp bê Barbie của Ngải Tiểu Anh, họ đang nói dối. Bây giờ chúng ta phải đi lục soát nhà họ.”

“Mới tờ mờ sáng đi đâu kiếm lệnh lục soát đây?”

“Thôi Phi được bảo lãnh chờ xét xử rồi, nếu tối nay chị ta bàn bạc với hung thủ thực sự, tiêu hủy chứng cứ, vậy chúng ta sẽ không bao giờ biết được sự thật đâu.”

Đêm mịt mùng. Chân Ý và Tư Côi len lén tiến vào khu nghỉ dưỡng. Tới cửa biệt thự tối đen như mực, Chân Ý ngăn Tư Côi lại: “Cậu chờ ở cửa.”

“Tại sao?”

“Cậu là cảnh sát, tự ý xông vào nhà dân, ngộ nhờ bị phát hiện, cậu muốn bị xử phạt à?”

Tư Côi thoáng ấm lòng rồi lo lắng: “Tớ sợ cậu một mình xảy ra chuyện.”

“Đêm hôm khuya khoắt thế này xảy ra chuyện gì chứ? Cậu ở ngoài cũng tốt, nếu có ai tới cậu có thể nhắc tớ.”

Chân Ý lén lút tiến vào, bên trong không một bóng người.

Phòng khách tối tăm và trống rỗng, cô không hề sợ hãi, chỉ khó chịu, khó chịu muốn phát tiết. Búp bê Barbie của Ngải Tiểu Anh có thể ở một góc nào đó trong biệt thự. Cô chậm rãi đi qua phòng khách, ống quần không cẩn thận mắc vào ngăn kéo bàn trà. Cô xoay người đóng vội ngăn kéo lại mà lòng ngực lạnh toát đầy khó hiểu. Dưới màn đêm mờ tối, một bức tranh đặt ngay trong ngăn kéo. Ánh đèn chậm rãi đưa tới, góc phía dưới bên trái bức tranh là thang máy,

trong cabin ngọn lửa rừng rực như đóa hoa, bóng một người nhảy múa trong lửa, ánh lửa xuyên thấu qua cửa thang máy chiếu sáng hành lang bên ngoài. Đám lửa đó chia bức tranh thành hai nửa, tia sáng mỏng manh, trên hành lang ánh sáng bày các tĩnh vật như bình hoa. Còn bóng tối hai bên chất đống vô số xác chết, hình thù quái dị, lại đặt ở tư thế kỳ cục.

Chân Ý bỗng nhớ tới bức tranh treo trên hành lang trong đêm đi cùng Ngôn Cách, trong lòng dấy lên phỏng đoán đáng sợ. Cô lên tầng chạy tới trước bức tranh rừng rợn kia, tháo nó xuống, không ngờ phía sau lại có chốt mở. Chân Ý thử vặn mở, đằng sau vang lên tiếng máy móc nặng nề, quay đầu lại, tượng gỗ trang trí trên tường mở ra một lối vào. Phía trước xuất hiện một cầu thang uốn khúc, đi xuống dưới là hầm rượu, chứa đầy rượu Tây đủ mọi màu sắc. Từng hàng giá gỗ chất đầy chai thủy tinh, không có gì khác thường. Chẳng lẽ mình cả nghĩ? Dưới ánh đèn mờ ảo, chai rượu phản xạ ánh sáng lạnh lẽo u ám. Chân Ý đi giữa những giá rượu, ngay lúc quay người lại, thoáng liếc thấy một chai rượu có tạp chất. Là hàng cuối cùng trên giá rượu.

Cô chậm chậm đi tới, tầm mắt bị che khuất dần dần sáng tỏ, cô chột hít sâu. Những chiếc chai thủy tinh trong suốt đặt ở đây ngậm hàng loạt thứ kỳ quái như khăn tay đỏ, khăn quàng xanh... Cô vội vàng lấy điện thoại ra chụp, vừa quay đầu lại cô sợ đến mức hồn bay phách tán. Có một chai rượu ngậm con búp bê Barbie đã bị chọc rơi mất mắt, khuôn mặt bị cắt nát bươm, khiến người ta sờn hết gai ốc.

Đang định xoay người đi, Chân Ý lại trông thấy rất nhiều tranh vẽ. Toàn bộ được đóng khung, phong cách quái dị cực kỳ. Cô xem từng bức, hơi lạnh dần dần thấm khắp người. Đều là phong cách giống nhau. Ví dụ như có một bức, góc trên bên phải là dòng xe nướm nượp phồn hoa, ánh mặt trời chiếu vào nắp cống ngậm trông trơn, dưới cống là một cô bé mặc váy hoa. Trong cống, mép tối hai bên rìa ánh sáng là một mảng thế giới dưới cống, chất đầy rác thải, đồ bỏ đi và vô số những thi thể. Thôi Phi, Thích Hành Viễn, hai người diễn hay lắm! Còn định xem tiếp, cô bỗng cảm thấy rờn rợn, sống lưng lạnh buốt, toàn thân nổi đầy da gà.

Chân Ý từ từ quay đầu lại, một cô bé mặc chiếc váy màu đỏ như máu, đứng trên cầu thang gỗ cao cao, ánh mắt đờ đẫn nhìn cô. Cô bé đứng ở lối vào, ánh đèn sáng choang ngoài hành lang chiếu tới, tạo thành cảnh đối lập rõ ràng với hầm rượu tối đen. Chân Ý chột nhớ tới hàng loạt bức tranh kia. Sắc mặt Thích Hồng Đâu tái nhợt đến đáng sợ, vẻ mặt của đứa trẻ chín tuổi trông rỗng tựa than chết, có một cái bóng lướt qua đỉnh đầu con bé, từ từ nhích tới gần.

Cô bé đứng trên cao, giơ tay nhấn nút trên tường, giá rượu liền di chuyển một cách máy móc, tất cả đồ ập xuống đất, chất còn tung tóe, tiếng thủy tinh vỡ vụn kịch liệt vang lên hết lần này tới lần khác...

Thích Hồng Đâu nói đều đều: “Mẹ, cô ta biết rồi. Thiêu chết cô ta đi.”